

重生之位

เกิดใหม่
เพื่อคืน
ฐานะเดิม

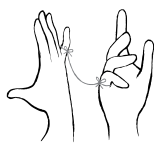
5

วงซังจยาของ 狂上加狂 เขียน
ถึงเจวียน แปลา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุด 'เกิดใหม่เพื่อคืนฐานะเดิม' ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ หลังจากทีเล่มก่อนหน้าสถานะของสามีภรรยาระหว่าง 'ฉู่เสี่ยว' และ 'ฉยงเหนียง' เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น ภายนอกคู่รักคู่นี้ได้หย่าร้างกันเป็นที่เรียบร้อย แต่ใครเล่าจะรู้ว่าเบื้องลึกเบื้องหลังสองคนนี้ยังคงรักกันหวานชื่นดีอยู่

แต่ยังอยู่เมืองหลวงนานขึ้นหนึ่งวัน ความไม่สงบก็มีมากขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะกิจการของฉยงเหนียงถูกผู้ไม่หวังดีคอยเล่นงาน หวังสุภกิจกร ทางฉู่เสี่ยวก็เป็นทีครหาไม่รู้วันนี้วันพรุ่งจะถูกใครใส่ความหาว่าเขาคิดก่อการกบฏหรือไม่ ทั้งสองจึงตัดสินใจที่จะมุ่งหน้าไปยัง 'เจียงตง' หวังใช้ชีวิตอย่างสงบสุขพ่อแม่ลูกที่นั่น

ทว่าพวกเขาประเมินความรักลำเอียงที่ส่องเต็มต่อฉู่เสี่ยวน้อยเกินไป สุดท้ายย แม้คนไม่เต็มใจข้องเกี่ยว ก็ยังถูกดึงเข้าสู่ความวุ่นวายของราชสำนักอยู่ดี สุดท้ายแล้วครอบครัวของฉู่เสี่ยวฉยงเหนียงจะได้พบเจอกับความสงบสุขหรือไม่ แล้วปมปัญหาในราชสำนักจะคลี่คลายอย่างไร ไปร่วมติดตามบทสรุปของเรื่องราวในครั้งนี้ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ลูเสี่ยเล็กคิ้วตลบ "คนแซ่ซ่งนั้นหาข้ออ้างให้กับตนเอง เจ้าก็ยังอุตส่าห์เก็บมาใส่ใจอีก หากเจ้าอยากทำก็ไปทำเถอะ ตั้งแต่เจ้าแต่งกับข้ามา ทุกครั้งที่เจ้าจ้อจ้อสูมุดบัญญัติโดยไม่ใส่ใจแลข้า ข้าเคยอ้างเหตุนี้พาสตรีที่ไม่เข้าทำไปกลิ้งตลบในผ้าห่มหรือไร"

ฉยงเหนียงคลี่ยิ้มพลางบีบจับดวงหน้าอันหล่อเหลาคมคายของเขา ปากก็ถามเขาว่า "มีจุดใดกันที่มองได้ไม่รู้หน้าย คู่ควรให้พินิจพิเคราะห์เนิ่นนานยิ่งไปกว่าสมุดบัญญัติอีกเล่า"

ลูเสี่ยย้ายมือของนางเลื่อนลงไปจนถึงเบื้องล่างของเขาก่อนเอ่ยอย่างจริงจัง "ตรงนี้เจ้ายังไม่เคยพินิจพิเคราะห์ให้ดีๆ เลย วันนี้พวกเรามาชมดูได้แสงเทียนกันดีหรือไม่"

”

แนะนำตัวละคร

- * ฉยงเหนียง นามจริงคือชุยเจียงฉยง บุตรสาวสกุลชุยที่ถูกแม่นมสกุลหลิวอุ้มผิดตัวเมื่อสิบห้าปีก่อน เจลียวฉลาด มีนิสัยไม่ยอมคน
- * ฉู่เสี๋ย หลางอ้อง ผู้เป็นอ้องแห่งเจียงตง ถูกเรียกว่า 'อ้องโจด' ขึ้นชื่อเรื่องเจ้าชู้เสเพล บรรดาเชื้อพระวงศ์ล้วนไม่ชอบเขา
- * หลิวเหยียน องค์ชายรอง สหายของฉู่เสี๋ย เบื้องนอกเป็นคนอ่อนโยนสุภาพ แต่ลับหลังเป็นคนเจ้าแผนการ ทะเยอทะยาน
- * หลิวผิงชวน นามเดิมคือชุยผิงเออร์ เป็นคนที่ถูกสลับตัวกับฉยงเหนียง บุตรสาวตัวจริงของสกุลหลิว นิสัยเย่อหยิ่งจองหองเอาแต่ใจ
- * ซีเหอ บุตรชายของฉยงเหนียงกับฉู่เสี๋ย เป็นเด็กน้อยนิสัยหัวท้าวหาญไม่กลัวใคร มีแกะไว้ขี่เล่น
- * ริวหาว บุตรสาวของฉยงเหนียงกับฉู่เสี๋ย ฝาแฝดของซีเหอ นิสัยซุกซนชอบวิ่งเล่นปีนป่าย
- * ฉยาคังตี้ อ้องเดื่องคังปัจจุบัน ขอบสนทนากับฉู่เสี๋ย มีนิสัยมัธยัสถ์

83

ชัชฉวนเป่าบอกตัวเองกับสี่เซี่ยมีหัวใจตรงกัน หวังว่าน้องสาวจะส่งเสริมและช่วยเขาเกลี้ยกล่อมบิดามารดา

ฉยงเหนียงซักถามอย่างมีน้ำอดน้ำทน "ท่านพ่อท่านแม่ทาบตามฝายหญิงให้พี่ตั้งมากเพียงนั้น ไม่ว่าจะป็นสาวงามตระกูลคหบดีเล็ก ๆ บุตรีตระกูลบัณฑิต หรือแม้แต่คุณหนูตระกูลขุนนาง เหตุใดพี่ลี้วนไม่เห็นเข้าตาเลยเล่า"

บัดนี้ชัชฉวนเป่าเล่าเรียนอยู่ในสำนักศึกษามาระยะหนึ่งแล้ว แม้พื้นฐานอ่อนด้อยไม่อาจเปรียบกับผู้ที่พากเพียรเขียนอ่านมาแต่เล็กได้ ถึงอย่างนั้นก็นับว่าเขาได้เปิดหูเปิดตาจรรู้อะไรต่อมิอะไรมากขึ้น ย่อมเข้าใจว่าหากเขาอยากรับสาวใช้อุ่นเตียงสักนาง คนทางบ้านก็ไม่ว่ากล่าวอันใดหรอก แต่หากเขาต้องการแต่งสาวใช้ของน้องสาวมาเป็นภรรยา นั้นจะทำให้ผู้อื่นหัวเราะขบขันกันจนฟันร่วงแน่นอน

หน้าซำสี่เซวี่ยยังบอกเขาอย่างชัดเจนแล้วว่านางจะไม่ใช่ภรรยาใช้
อุณเตียงของเขาเด็ดขาด

เพียงคิดว่าวันหน้าจะไม่ได้พบสี่เซวี่ยอีกต่อไป ชูยฉวนเป่าก็กัดฟันเอ่ย
"น้องสาว พี่รู้ว่าหากพี่จะแต่งงานกับสี่เซวี่ยอาจดูขัดตาขัดใจเจ้า เช่นเดียวกับ
เมื่อแรกที่ท่านพ่อท่านแม่หมายตาพวกบุตรหลานตระกูลพ่อค้าคหบดีให้เจ้า
แล้วเจ้ารังเกียจที่พวกเขาความรู้ตื่นเขิน ทว่าถึงอย่างไรพี่ก็ต่างกับเจ้าอยู่
วันยังค่ำ แต่เลิกเจ้าเติบโตมาในสกุลหลิว ความรู้และความคิดของพี่
ล้วนไม่อาจเทียบเจ้าได้ โชคดีที่พวกเราสกุลชูยมีเจ้า ถึงได้มีมั่งมีอย่างเช่น
ทุกวันนี้

เพียงแต่พี่ก็เหมือนกับท่านพ่อท่านแม่ ถึงร่างกายได้เสพสุขขบน
ความร่ำรวย แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ใช้คุณชายนายท่านอะไรจริงๆ อยู่ดี
พี่ตอบตนเองได้ว่าไม่มีทางจะเข้ากับบรรดาคุณหนูเหล่านั้นได้หรอก สู้
แบบสี่เซวี่ยไม่ได้สักนิด พี่กับนางไม่ว่าพูดคุยอะไรก็สบายใจ ทำอะไร
ก็เบิกบาน..."

ความจริงสิ่งที่ชูยฉวนเป่ากล่าวมาฉงเนียงเองก็เข้าใจ ดูจาก
พฤติกรรมที่บิดาเลี้ยงหมูในสวนดอกไม้ ส่วนมารดายังคงเขินกับการปะชุน
เลือดตัวในที่ขาดแล้วนำมาสวมต่อ เท่านั้นที่รู้ได้ว่าตัวตนที่คนเราบ่มเพาะ
มาช้านานจะไม่แปรเปลี่ยนไปเพียงเพราะทรัพย์สินในบ้านพลันเพิ่มพูน

จริงอยู่การรวนคืนมาของนางทำให้รอยทางของสกุลชูยเกิด
การเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง อย่างเช่นบิดาบัดนี้จิตใจปลอดโปร่ง สิ้นพะวง
เรื่องปากท้อง จึงไม่มีเคำกลางว่าจะเจ็บไข้หนักแต่อย่างใด ส่วนชะตาเดิม
ที่พี่ชายแต่งงานหลิวเหลียนเหนียงผู้มีนิสัยเลวร้ายเข้ามาบ่อนทำลายครอบครัว

จนสุดท้ายเขาต้องคดีฆ่าคนตายนั้นก็เลี้ยงพันแล้วเช่นกัน

ทว่าการเปลี่ยนแปลงในเรื่องอื่นๆ ยังคงสุดที่กำลังของนางจะทำอันใดได้

บัดนี้สกุลซุ่ยได้ชื่อว่าเป็นคหบดีอันดับหนึ่งในเมืองหลวง ตามหลักแล้วมีหญิงสาวแบบใดบ้างที่ไม่มีปัญญาไปทาบทามสุ่ขอ

เพียงแต่หากตรงดูให้ถี่ถ้วน ความจริงที่เหล่าหญิงสาวล้วนยินยอมจะแต่งเข้าสกุลซุ่ยเป็นเพราะเล็งเห็นในความรู้ความสามารถและนิสัยใจคอของพี่ชาย หรือว่าพุ่งเป้ามาที่ทรัพย์สินในบ้านนี่กันแน่

อีกอย่างบิดามารดาที่มีความเคยชินหลายอย่างตามวิถีชนบท เมื่อใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันนานวันเข้า หญิงสาวเหล่านั้นจะลอบดูแคลนบิดามารดาของสามีหรือไม่

เดี๋ยวนี้ดูเสียคอยเฝ้านางไม่วางตา นางไปเจียงตงแล้วย่อมต้องกลับไปอยู่ที่จวนอ๋อง ถึงเวลาหากสกุลซุ่ยได้ลูกสะใภ้ที่ไม่มีน้ำหนึ่งใจเดียวกับคนในบ้าน ภายภาคหน้าจะเป็นเช่นไรก็ยากที่นางจะคาดเดาได้

อันที่จริงหากไม่เอ่ยถึงเรื่องพี่สาวที่เสียเคยเป็นสาวใช้ของนาง อีกฝ่ายก็เป็นตัวเลือกพี่สะใภ้ที่ดีทีเดียว นอกจากเป็นคนติดดินไม่หยิ่งหยอง ยังมาจากครอบครัวที่ขัดสนเช่นเดียวกับสกุลซุ่ยในอดีต อยู่ร่วมกับคนสกุลซุ่ยย่อมไม่มีเหตุที่ปรับตัวเข้ากันไม่ได้

ทว่าหากพี่สาวเพียงหม่อมมั่งในเงินทองของสกุลซุ่ย มิใช่รักชอบพี่ชายด้วยใจจริงเล่า เช่นนั้นก็เท่ากับตนชักนำชนวนแห่งเภทภัยเข้าสู่สกุลซุ่ยอย่างไม่ต้องสงสัย

ดังนั้นเรื่องของสองคนนี้ ตนจะต้องใคร่ครวญให้ถี่ถ้วนถึ จะไม่รีบ

รับปากโดยง่าย

คิดมาถึงตรงนี้ฉียงเหนียงจึงลองพูดหยั่งเชิงซุ่ยฉวนเป่าดู "สี่เซวี่เยี้ยบอกข้าว่าต้องการจะไถ่ตัว ไม่ข้าก็จะกลับชนบทไป ส่วนพวกเราทั้งครอบครัวต้องเดินทางไปเจียงตง เหนือใต้คั่นกลางด้วยพันขุนเขาหมื่นสายน้ำ เมื่อวันเวลาทอดนานเข้า ความรู้สึกของพี่ชายย่อมจะจืดจางลงเอง"

เห็นน้องสาวไม่ยอมรับปาก ซุ่ยฉวนเป่าก็ร้อนใจลุกพรวดเดินฉับๆ มุ่งออกไปเบื่องนอก

ฉียงเหนียงเห็นสีหน้าของเขาผิดปกติจึงรีบร้องถาม "พี่ชาย ท่านจะไปที่ได้!"

ซุ่ยฉวนเป่าเดินไปตอบไปโดยไม่เหลียวหลัง "พี่จะไปหาท่านพ่อท่านแม่ บอกพวกท่านว่าพี่จะแต่งกับสี่เซวี่เยี้ย หากพวกท่านไม่ตอบรับ พี่ก็จะคุกเข่าต่อหน้าพวกท่านไม่ขอลุกขึ้น!"

ตอนนี้เองสี่เซวี่เยี้ยพลันเดินปราดเข้ามาจากนอกประตู ดวงหน้าเล็กๆฯ ซึ่งตั้ง เชิดปลายคางตวาดเสียงกร้าว "จงหยุดเดี๋ยวนี้! คราวก่อนด้วยเรื่องของนางโลมเถื่อน ท่านทำให้นายท่านกับฮูหยินทั้งหัวใจแตกสลาย ทั้งอับอายขายหน้าผู้คน ตอนนี้ยังจะไปคุกเข่าขอร้องนายท่านกับฮูหยินอีก ท่านเคยคิดอ่านแทนบิดามารดาหรือไม่ หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ชื่อเสียงสกุลซุ่ยยังรักษาได้หรือ อีกอย่าง ท่านทำตัวเหลวไหลเยี่ยงนี้ เคยนึกถึงคุณหนูบ้างหรือไม่ คุณหนูไม่เพียงเป็นผู้มั่งมีในเมืองหลวง หากยังเป็นถึงชายาของหลางอ่อง มีฐานะที่สูงศักดิ์เพียงใด แต่นางกลับต้องถูกผู้คนเยาะหยันเพียงเพราะมีพี่ชายที่ไม่รักดีเช่นท่านอย่างนั้นหรือ เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวแล้ว แม้กระทั่งบิดามารดากับน้องสาวที่เป็น

ญาติสนิทที่สุดท่านก็ไม่คำนึงถึงแล้วใช่ไหม!"

ถ้อยคำที่กล่าวด้วยน้ำเสียงกับสีหน้าอันเฉียบขาดนี้สะกดให้ ชูยฉวนเป่าที่กำลังขัดเคืองใจที่มึนตึ๋นในพริบตา เขาคิดแต่จะแต่งงานกับ สี่เซวี่ย ไม่เคยคิดถึงเรื่องอื่นใดเลย ครั้นได้ยินวาจานี้ของนาง ความห้าวหาญ เมื่อครู่ของเขาจึงหดหายไปทันตาเห็น ได้แต่ยืนไม่ไหวติงอยู่กับที่ กระอัก กระอักพูดไม่ออกแม้สักคำ

ฉยงเหนียงมองดูมาถึงตรงนี้ก็ลอบคิดอยู่ในใจ...ปกติข้าไม่ได้สังเกต เลยว่าสี่เซวี่ยทั้งรู้เหตุรู้ผลทั้งดูต้นเอาการ สามารถควบคุมพี่ชายได้อยู่หมด ที่เดียว

ที่แท้ตั้งแต่เห็นชูยฉวนเป่ามาหาฉยงเหนียง ในใจสี่เซวี่ยก็เป็นกังวลว่า เขาจะรู้ว่าทำอันใดออกมา จึงลอบตามหลังเขามาด้วย พอเห็นเขาเข้าไป ในโรงหน้า นางก็ย่องมาแอบฟังที่นอกประตู

รอกจนสี่เซวี่ยได้ยินฉยงเหนียงพูดมาถึงคำว่า 'เหนือใต้คั่นกลางด้วย พันขุนเขาหมื่นสายน้ำ' ความปวดร้าวขุมหนึ่งก็พลันท่วมทันหัวใจ พาให้ ขอบตาแดงเรื่ออย่างช่วยไม่ได้ ถัดจากนั้นนางก็ได้ยินว่าชูยฉวนเป่าจะไป คุกเข่าขอร้องชูยจงกับหลิวซือ ด้วยอารามร้อนใจนางจึงขมกั๊กไม่ไหว เดินเข้ามาตวาดต่อว่าเขา

ครั้นเห็นชูยฉวนเป่ายืนที่มึนตึ๋นอยู่กับพี่ชายบ่เยื่อ สี่เซวี่ยก็รีบหันไป คารวะฉยงเหนียง เปรี้ยมจะเอ่ยปากกล่าว กลับมีผู้มั่งเสียงอันปลาบปล้ำม สองหนดังจากนอกประตูเข้ามาก่อน

"พูดได้ดีๆ" ชูยจงกับหลิวซือเดินเข้ามาจากนอกประตูแล้ว

สีหน้าของสี่เซวี่ยเปลี่ยนเป็นซีดขาวในพริบตา ฝืนข่มความกระวน

กระวายเป็นใจไว้พลางคารวะคนทั้งสองด้วยท่าทางอันแข็งทื่อ

ฉวยเหนียงเองก็ลุกขึ้นยืนแล้วเชิญบิดามารดานั่งลง

ชวยฉวนเป่ามองสี่เซวี่แวบหนึ่ง ก่อนสืบท่าหนึ่งก้าวมาขวางบังอยู่
เบื้องหน้านางแล้วเอ่ยว่า "ท่านพ่อ ท่านแม่ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับสี่เซวี่ ลูกเป็น
ฝ่ายขนนางแต่งงานเอง เพียงแต่ตลอดมานางล้วนไม่ยอมตอบรับ..."

หลิวชื้อนั่งบนเก้าอี้ สายตามองพิจารณาสี่เซวี่ทั้งบนล่างซ้ายขวา
อย่างละเอียด ส่งผลให้ใบหน้าของสี่เซวี่ซึ่งเดิมที่เผือดซีดอยู่แล้วยิ่งซีดลง
จนไม่เหลือสีเลือดให้เห็นโดยสิ้นเชิง

พักนี้หลิวชื้อพบว่าบุตรชายเหม่อลอยเป็นประจำ ท่าทางราว
วิญญานไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สืบเนื่องจากเรื่องนางโลมเถื่อนคราวก่อน
นางไม่สบายใจอยู่บ้างจึงบอกต่อสามี จากนั้นสองคนต่างก็ลอบสังเกตดู
บุตรชายอยู่เสมอ

วันนี้เห็นบุตรชายเข้าไปในเขตเรือนของบุตรสาว สัญชาติญาณ
บอกว่าเขาคิดจะเล่าเรื่องในใจให้บุตรสาวฟัง ดังนั้นหลิวชื้อจึงตั้งตัวชวยจง
ผู้ไม่เต็มใจยอมตามหลังมาอย่างเบามือเบาเท้า ปรากฏว่ากลับพบสี่เซวี่
สาวใช้ของบุตรสาวกำลังแอบฟังอยู่นอกประตู

สามีภรรยาผู้เฒ่านี้กขงนอยู่ในใจจึงรุดมายังอีกฟากหนึ่งของห้องโถง
เพื่อฟังดูว่าข้างในพูดคุยอันใดกันอยู่ รอจนได้ยินบุตรชายพูดว่าขอบสี่เซวี่
อยากจะแต่งงานเข้าสกุล สองสามีภรณาก็อดไม่ได้ต้องส่งสายตาให้กัน
ด้วยสีหน้าประหลาดใจ

แม้ปัจจุบันชวยจงกับหลิวชื้อได้ใช้ชีวิตที่ร่ำรวยลาภยศ ทว่าชีวิต
หลายสิบปีในครอบครัวเล็กอันต่ำต้อยยังคงทำให้ความคิดอ่านกับ

ความเคยชินของพวกเขาไม่ต่างจากชาวบ้านสามัญทั่วไป จึงไม่รู้สึกรู้ว่า แต่งสาวใช้ในบ้านเข้าสกุลเป็นเรื่องน่าขายหน้า ขอเพียงเป็นหญิงสาว ที่บริสุทธิ์ดีงาม ไม่ว่าจะฐานะทางบ้านจะมั่งมีหรือยากจน อันที่จริงล้วนไม่ใช่ ปัญหาใหญ่โตอันใดนัก

ก่อนหน้านี้อหิวชื่อไห่วานแม่สื่อแนะนำคุณหนูคนบดิตระกูลมีชื่อเสียง ให้บุตรชายตั้งมากมาย ทว่าจนใจที่เขาไม่เห็นเข้าตาเลยสักคนเดียว เห็น ความช่างเลือกของเขาทำให้รอยยิ้มของแม่สื่อจืดจางลงทุกที อหิวชื่อก็ รุ่มร้อนใจจนผุดลุกผุดนั่ง ขบคิดไม่แตกจริงๆ ว่าบุตรชายชอบพอสตรีเช่นใด กันแน่

ในที่สุดวันนี้ก็รู้เสียที่ว่าที่แท้บุตรชายอยากจะแต่งกับสี่เซวี่ย ทว่า ด้วยเหตุนี้เขากลับได้เคียงกับฉงเหนียงอย่างรุนแรงอีก สองสามีภรรยาผู้เฒ่า จึงต้องรีบรุดเดินเข้ามา

เมื่อก่อนแม่พบเจอสี่เซวี่ยบ่อยครั้ง แต่คราวนี้อหิวชื่อพิณจพิเคราะห์ อย่างละเอียดเป็นพิเศษ สะโพกอิมทรงอกโต...เป็นสตรีที่คล่องดั่งยว มือทำ ทยายใหญ่...ไม่เลวๆ เป็นผู้ชำนาญทำงานเก่ง เมื่อครูด่าบุตรชายนาง ก็มีหลักมีกร มีความเด็ดขาดเฉกเช่นสตรีสกุลชุกชุกอยู่หลายส่วน

เพียงแต่เรื่องนี้จะลุล่วงได้หรือไม่ยังคงต้องดูที่ความเห็นของ ฉงเหนียง หาไม่ก็อย่างที่สี่เซวี่ยกกล่าว การยกสาวใช้ขึ้นมาเป็นพี่สะใภ้ จะไม่ทำให้ฉงเหนียงเสียหน้าแยหรือ

ฉงเหนียงยิ้มก่อนเอ่ยอย่างไม่หวั่นไหว "ท่านแม่ ไม่ว่าจะอย่างไร ลูกก็ต้องปล่อยสี่เซวี่ยกกลับบ้านไปก่อนเจ้าคะ"

วาจานี้มีความหมายสองประการ ประการแรกคือชุกชุกวนเป่า

จะต่างกับสี่เชวียก็ต้องรอสี่เชวียคืนสู่อิสรภาพก่อน อีกประการหนึ่งคือ ต้องดูว่าสี่เชวียจะยินดีออกเรือนไปไกลถึงเจียงตงหรือไม่

รอนจันคำพูดนี้ชี้แจงกระจ่าง สี่เชวียก็ตะลึงค้างไปทันใด เรื่องซึ่งเดิมที่นางนึกว่าชาตินี้สิ้นหวังแล้ว คาดไม่ถึงสักนิดว่าฉงเหนียงจะรับปากอย่างง่ายดาย

ฉงเหนียงมองออกว่าบิดามารดาพึงพอใจสี่เชวียเช่นกัน ส่วนพี่ชายก็ถึงวัยที่สมควรจะแต่งภรรยาที่มีบุตรได้แล้ว ในเมื่อเขาไม่ถูกตาต้องใจ คุณหนูในหอห้องเหล่านั้น ก็ไม่จำเป็นต้องบังคับใจให้เขาเปลี่ยนแปลงหรือออก เช่นเดียวกับที่นางไม่เคยคิดจะเปลี่ยนแปลงความเคยชินหลายอย่างของบิดามารดาเลย

เดิมทีตระกูลพ่อค้าก็ไม่มีพิธีรีตองมากเพียงนั้น หลังจากตกลงกันเรียบร้อย ชูยจางกับหลิวซื่อก็ไปพบบิดามารดาของสี่เชวียเพื่อหารืองานมงคลของเด็กทั้งสอง โดยเรื่องสู่ขอเจ้าสาวนี้ชูยจางกับหลิวซื่อเป็นผู้ดูแลทั้งหมด

ยามที่ฉงเหนียงแจ้งรู้เสียเรื่องงานมงคลนี้ แรกเริ่มเขาคงตะลึงไปวูบหนึ่ง แต่ก็ได้ไม่ได้เผยแววดูแคลนเช่นที่เคยเป็น ยังไม่ได้เอ่ยคัดค้านแต่อย่างใด เพียงกล่าวว่า "ในเมื่อจะแต่งงาน เช่นนี้ชื่อเดิมก็เรียบง่ายเกินไป นางแซ่ใดเล่า ควรตั้งชื่อให้นางใหม่ถึงจะถูก"

เดิมทีสี่เชวียแซ่เจิน ดังนั้นชูเสียจึงตั้งนามให้นางใหม่ว่า 'เจินเจี้ยนชิว' ที่มีความหมายว่า 'กระปี่ฤดูสารท' ชื่อนี้ผ่าเผยหัวหาญ สอดคล้องกับอุปนิสัยของสี่เชวียดีทีเดียว

ชูเสียในตอนนั้นไม่ได้ถือสาเรื่องชาติกำเนิดเท่าเมื่อก่อนแล้วจริงๆ

จวบจนบัดนี้เขาไม่นับเป็นบุตรเขยสกุลชุยด้วยซ้ำ งานมงคลที่อดีตพ่อตาแม่ยายผกศัรชะเห็นพ้องแล้วเขาไหนเลยจะกล้าพูดมาก จึงเพียงสั่งให้คู่เซ็งเตรียมของกำนัลล่วงหน้าสำหรับส่งไปเสริมหน้าตาให้สกุลเงิน

ตัวชู่เสี่ยวเองไม่อาจไปร่วมงานแต่งของพี่ชายอดีตภรรยาได้ เมื่อจัดเก็บสัมภาระเรียบร้อย เขาจะต้องเร่งออกเดินทางกลับเจียงตงไปก่อน

เดิมที่เขาจะให้ฉยงเหนียงและลูกๆ ไปพร้อมกับเขาด้วย ทว่าฉยงเหนียงอยากจะช่วยงานแต่งของชุยฉวนเป่าจนเสร็จค่อยไปเจียงตงพร้อมกับคนทางบ้าน

กระนั้นนางก็ยังคงมาเลี้ยงส่งชู่เสี่ยว เพียงแต่เมื่อทอดตามองไปพบว่าในกลุ่มข้ารับใช้เต็มลำเรือจำเพาะขาดคนไปผู้หนึ่ง นางจึงเอ่ยถาม "เหตุใดไม่เห็นเลียนฮวาที่ฝ่าบาทพระราชทานให้เล่า"

ชู่เสี่ยวปรายตามองนางก่อนตอบ "นั่นก็เป็นชนวนแห่งเภทภัย เมื่อแรกเตี้ยอี่ผู้้นั้นโวยวายว่ามีคนวางยานางไม่ใช่หรือ สืบความอย่างละเอียดถึงได้พบว่าเลียนฮวาที่ดูชื่อตรงก็สลับความเกี่ยวข้องไม่พินเช่นกัน ฉวยโอกาสตอนที่ย้ายกลับเจียงตง ข้าจึงให้นางรั้งอยู่เฝ้าจวนอันว่างเปล่าเสียเลย ไหนๆ นับจากนี้พวกเราจะไม่กลับมาเมืองหลวงอีก เช่นนั้นก็ให้นางเฝ้าที่นั่นไปชั่วชีวิตแล้วกัน"

แผนการนี้ยังเหี้ยมโหดกว่าชายให้พ่อค้าทาสเสียด้วยซ้ำไป การเฝ้าจวนที่เจ้านายจะไม่กลับมาตราប់ทั้งชีวิต ย่อมหมดหวังที่จะพลิกฟื้นคืนมาแล้วจริงๆ ทั้งเช่นนี้ก็ไม่นับว่าทำให้จยาคังตีเสียหน้าด้วย

ฉยงเหนียงไม่ได้พูดอันใดต่อ นางถูกชู่เสี่ยวโอบอุ้มอยู่ภายใต้เสื้อกันลม

เพื่อต้านบังลมแม่น้ำอันเหน็บหนาวที่พัดมาเป็นระลอก ก่อนมองเขา
เดินขึ้นเรือไป

ต่อเมื่อเรือใหญ่แล่นจากไป ฉยงเหนียงก็ยังคงทอดตามองเงาร่าง
ของคู่เสียที่เคลื่อนไกลออกไปทุกที จวบจนสุดท้ายเขาหายลับไปจากสายตา
และชักพาให้หัวใจนางว่างโหวงไปชั่วขณะ รอจนขึ้นมาบนรถม้าแล้ว นาง
พยายามดึงจิตใจกลับมาจากตัวคู่เสีย เริ่มขบคิดว่าถัดจากนี้จะทำเช่นไรต่อ
แม้ในใจนางมีความกังวลอยู่บ้าง ด้วยไม่รู้เส้นทางเบื้องหน้าจะเป็นเยี่ยงไร
แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็เดินทางต่อไปแล้วกัน

อีกด้านหนึ่งซึ่งอวินเทียนคิดมาตลอดหลายวันว่ารอจนคู่เสียจากไปแล้ว
ในยามที่ฉยงเหนียงโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง ตนควรทำเช่นไรจึงจะสามารถจู่ดรั้ง
หัวใจนางกลับคืนมา ดังนั้นพอได้ยินข่าวว่าคู่เสียจากไปวันนี้ ซึ่งอวินเทียน
จึงลอบมายังริมตลิ่งตรงที่ไม่สะกดตาผู้คน หมายถึงมองดูคู่เสียจากไปกับตา
จึงจะสบายใจได้

เขานึกไม่ถึงเลยว่าจะได้เห็นฉยงเหนียงยืนนิ่งอยู่กับที่พร้อมความ
อาลัยอาวรณ์เปี่ยมล้นดวงตา พาให้อารมณ์ในใจเขาพลิกตลบสุดจะควบคุม...
หรือว่านางยังตั้งใจจากคู่เสียไม่ขาด ยังมีความคิดจะคืนดีกับเจ้าคนผู้นั้น
อยู่อีก?

ซึ่งอวินเทียนเคืองแค้นอยู่ในใจ รู้สึกแต่ว่าฉยงเหนียงช่างลำเอียงนัก
ทั้งที่ถูกจับชู้คาเตียงเช่นกัน เหตุใดนางถึงจดจำความผิดของเขาฝังใจ
ไม่ลืมเลือน ไม่อาจจะวางเสียที่ แต่กลับให้อภัยเจ้าคู่เสียนั้นได้อย่างง่ายดาย

หลิวเหยียนได้ข่าวก่อนซึ่งอวินเทียน รู้ว่าฉู่เสี๋ยไปแล้วก็รู้สึกผ่นคนคลาย
โล่งสบายหาใดเปรียบ รวากับทั้งร่างเพ็งได้แต่น้ำพุร้อนมากก็ไม่ปาน

นับจากนี้ไปในเมืองหลวงจะไม่มีผู้ใดสามารถแย่งชิงบัลลังก์กับเขา
ได้อีก ตั้งแต่รับรู้เรื่องราวต่างๆ ในชาติก่อน ก็มีเพียงชั่วขณะนี้ที่เขาสำราญใจ
ที่สุด

เขาปล่อยให้ตนเองสบายอกสบายใจอยู่ครู่หนึ่ง จึงค่อยรวบรวมสมาธิ
ตรึกตรองอย่างจริงจัง

วันนั้นที่ร้านซูจีของฉงเหยียงเขาถูกนางปฏิเสธโดยอ้อมๆ ไปหนึ่งหน
ในใจเขาไม่เพียงอึดอัดขัดเคืองอยู่บ้าง ยังถูกคิดได้ถึงประเด็นที่ร้ายแรง
อีกข้อ นั่นคือตราบโศกที่มีแรงสนับสนุนจากคหบดีสาวผู้นี้อยู่ ตราบนั้น
กำลังทรัพย์ของฉู่เสี๋ยก็จะมั่นคง แม้ว่าทั้งสองได้หย่าร้างกันไปแล้ว ทว่า
ความเห็นอกเห็นใจยังคงมีสายใยผูกพันกันแน่นแฟ้น นี่จะทำให้ฉู่เสี๋ย
ในชาตินี้ก่อกรรมได้ราบรื่นยิ่งกว่าเดิมหรือไม่

คิดมาถึงตรงนี้หลิวเหยียนก็สั่งให้คนไปตามซึ่งอวินเทียนมาสนทนา
ถึงแนวทางในราชสำนักภายหลังฉู่เสี๋ยไปจากเมืองหลวง รวมถึงแผนการ
ถัดจากนี้ว่าควรทำอันใดบ้าง

ซึ่งอวินเทียนกล่าวด้วยสีหน้าอันอึมครึม "ถัดจากนี้ด้านหนึ่งของคหบดีรอง
พึงทรงยกระดับชื่อเสียงและสถานะในใจเหล่าขุนนางกับฝ่าบาทต่อไป
ขณะเดียวกันอีกด้านหนึ่งก็ต้องทรงคบหาขุนนางสำคัญในราชสำนัก
กับแม่ทัพนายกองในกองทัพไว้ให้มากเพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับฉู่เสี๋ย
ในภายหน้า เพียงแต่สองด้านนี้ล้วนหนีไม่พ้นแรงสนับสนุนเรื่องเงินทอง
ร้านซูจินกับร้านซูจีในมือฉงเหยียงล้วนเป็นการค้าที่ต้นทุนต่ำกำไรงาม

หากขอยมาอยู่ในกำมือได้ นอกจากจะได้กำจัดหูดตาของคู่เสียในเมืองหลวง ยังตัดทอนเงินทุนที่จะสนับสนุนแก่เจียงตงได้อีกด้วย สำหรับองค์ชายแล้ว ลงมือครั้งเดียวเป็นประโยชน์ถึงสองเรื่อง เมื่อก่อนคู่เสียอยู่ในเมืองหลวง ไม่เหมาะจะลงมือ บัดนี้เขากลับไปเจียงตงแล้ว ย่อมจะไม่มีผู้ใดด้านขวาง องค์ชายได้อีก"

ซึ่งอวิ้นเทียนปลุกปั่นให้หลิวเหยียนลงมือกับร้านค้าของฉงเหนียง สิ่ง que คิดอยู่ในใจคือหมายจะให้นางตกที่นั่งลำบาก รอจนสกุลชุยกลับไป ยากเชิญสิ้นหวังอีกครั้ง ถึงเวลานั้นเมื่อเขายื่นมือช่วยเหลือก็จะบรรเทา ความเคียดแค้นที่นางมีต่อเขาลงได้ จากนั้นค่อยๆ กอบกู้ภาพจำของเขา ในใจนางไปที่ละก้าว จนกระทั่งได้ตระกองงอดหญิงงามกลับคืนมาดังเดิม หลิวเหยียนฟังแล้ววาทาของซึ่งอวิ้นเทียนตรงใจเขาพอดี เขาจึงขบคิด เพียงเล็กน้อยก็มกศึระหวับ "ได้ เรื่องนี้ขำมอบให้เจ้าไปจัดการ"

พักนี้สกุลชุยกำลังเร่งเตรียมงานมงคลของชุยฉวนเป้ากับสี่เชวี่ ทว่า ร้านชูซิ่นกับร้านชุยจี้กลับพากันตกอยู่ท่ามกลางความยุ่งยาก

แรกเริ่มมีลูกค้าผู้หนึ่งมากินอาหารเจที่ร้านชูซิ่น พอกลับจวนไปได้ ครึ่งวันก็มีอาการป่วยเฉียบพลัน ชวงบนอาเจียนช่วงล่างถ่ายท้องไม่ได้หยุด ทำให้ฝ่ายผอมจนไม่เหลือเค้าเดิมในเวลาเพียงไม่กี่วัน เมื่อเขาหายป่วย จึงพาคนกลุ่มหนึ่งมาไวววยที่ร้านชูซิ่น บอกว่ากินถูกอาหารสกปรกที่นี้ ถึงได้เจ็บป่วย ต้องการให้ทางร้านจ่ายค่าชดใช้เป็นทองคำร้อยตำลึง

ลูกค้าจำนวนมากเห็นเช่นนี้ล้วนไม่มีแกใจจะกินอาหารแล้ว บ้างชะงัก ตะเกียบชมดูความครึกครื้น บ้างนี้กระแวงจึงหยุดกินแล้วรีบจ่ายเงินจากไป

ทางนี้ยังไม่ทันจะสะสางเสร็จ นักเลงกลุ่มหนึ่งแถวนั้นก็พาสมัครพรรคพวกเข้าร้านมาก่อวณลูกค้า แล้วกินดื่มแบบไม่ยอมจ่ายเงิน หลงจู้จึงรีบให้ลูกจ้างไปเชิญเจ้าหน้าที่ที่ปกติมักคุ้นกันมาจัดการ ไหนเลยจะรู้ว่าพวกเจ้าหน้าที่ไม่ได้ขับไล่ นักเลงสักคนเดียว ตรงข้ามยังให้หลงจู้จัดโต๊ะเลี้ยงดูปูเสื่อเจ้าหน้าที่อีก กำลังคนสองกลุ่มมาป่วนที่ร้านทุกวัน เยี่ยงนี้ ลูกค้าเก่าแก่จำนวนหนึ่งจึงเลิกมาที่ร้านเสียเลย

หน้าซ้ำไม่กี่วันร้านค้าที่ปกติจัดหาวัตตุดิบให้ร้านชู้ชินต่างก็บุกมาถึงที่ บอกว่าร้านชู้ชินล้นอาศัยวัตตุดิบของพวกเขาถึงทำเงินได้มากมาย ทว่าราคาที่จ่ายให้พวกเขากลับถูกแสนถูก จึงเรียกร้องให้เพิ่มราคาวัตตุดิบเป็นห้าเท่า ไม่เช่นนั้นจะไม่ขายให้ร้านชู้ชินอีกต่อไป

เดิมทีหลงจู้คิดว่าจะไม่มารบกวนเก่าแก่เนี่ย ทว่าต่อมาจนปัญญาจะแก้ไขแล้วจริงๆ จึงได้แต่มารายงานเรื่องเหล่านี้ต่อฉงเหินยงที่สกุลซุ่ยเพื่อขอให้นางคิดหาทาง

ประจวบกับวันนี้หลงจู้เดียวจากร้านชู้จี้ก็มารายงานฉงเหินยงว่าเกิดเรื่องเช่นกัน

พักนี้ร้านชู้จี้เพิ่งนำชาดัดแก้่มชนิดใหม่เข้ามาขาย สีสันสดสวยตื่นตาเป็นที่นิยมมากในหมู่คุณหนูและสุหยินชั้นสูงของเมืองหลวง ไม่คาดคิดว่าจะมีสุหยินผู้หนึ่งใช้ชาดไปไม่กี่วันแล้วเกิดผื่นแดงขึ้นบนใบหน้า คันคะเยออยากจะทำทานทน รักษาอยู่เป็นนานก็ไม่หายเสียที ต่อมาใช้เส้นสายเชิญหมอหลวงมาตรวจอาการให้ จึงได้ความว่าชาดัดแก้่มของร้านชู้จี้เป็นเหตุ

ไม่ช้าในหมู่สุหยินชั้นสูงก็ลือกันว่าชาดัดแก้่มของร้านชู้จี้หมายปรุ่งแต่งให้ได้ดีสีสันที่ชวนมอง จึงใช้ส่วนประกอบหลายชนิดที่ร้านอื่น

ล้วนไม่กล้าใช้ ส่วนประกอบจำนวนหนึ่งในนั้นเป็นสิ่งมีพิษ หากใช้นานวัน
จะเป็นภัยต่อผู้ใช้อย่างยิ่งใหญ่หลวง

ครานี้เหล่าคุณหนูและสุหยินไหนเลยจะกล้าใช้อีก ล้วนแต่พากัน
มาคืนสินค้า ไม่กี่วันที่ผ่านมาหลงจู๋เดียวปวดศีรษะยิ่ง เขารู้ว่าถ้าแก้เนี้ย
เพ็งจะถูกหลางอ่องหย่าทิ้งจึงไม่กล้ามารบกวน เพียงแต่นับจากนั้นมา
การคำของร้านซุ่ยจี้ก็ลดฮวบ ถึงขั้นหน้าประตูทางตาข่ายจับนกได้ด้วยซ้ำ
ทั้งวันมักไม่เห็นลูกค้าเลยสักคน หลงจู๋เดียวอับจนหนทางแล้วจริงๆ ถึงได้
มาขอความเห็นฉงเหยิงถึงที่สกุลซุ่ย

ฉงเหยิงฟังแล้วยังคงมีสีหน้าเรียบสงบ นางสังหรณใจแต่แรกว่า
ตนอยู่ที่เมืองหลวงเพียงลำพังไม่แน่ว่าจะราบรื่น แล้วก็จริงดังคาด ฉูเสีย
เพ็งจะไปไม่ทันไร ความยุ่งยากก็ตามมาติดๆ แล้ว

ฉงเหยิงปลอบใจหลงจู๋ทั้งสองด้วยวาจาชวนฟัง บอกพวกเขาว่า
ไม่ต้องร้อนใจ แก้ไขทีละเปลาะเพื่อระคองสถานการณ์ไปก่อน นางอยู่ทางนี้
จะเร่งคิดหาทางคลี่คลายโดยเร็วที่สุด

เมื่อหลงจู๋ทั้งสองจากไป นางก็ใคร่ครวญอยู่ในใจ แม้ฉูเสียจะกลับไป
เจียงตงแล้ว ทว่าพระเมตตาที่เขาได้รับยังคงมีอยู่ในสายตาของเหล่าขุนนาง
ราชสำนัก คนเหล่านี้ไม่มีกำลังขวัญมากล้นแก่ล้างร้านซุ่ยจี้เด็ดขาด
ผู้ที่ทำเยี่ยงนี้ได้ก็มีเพียงคนสองคนนั้น แต่ถึงจะรู้ว่าผู้ก่อกรวนอยู่เบื้องหลัง
เป็นใคร ชั่วขณะนี้นางก็ยังคิดหาวิธีรับมือที่เหมาะสมไม่ออก

วันรุ่งขึ้นฉงเหยิงแวะไปที่ร้านซุ่ยจี้ก่อน เพ็งจะลงจากรถม้าก็เห็น
นักเลงกับเจ้าหน้าที่แยกกลุ่มกันอย่างชัดเจน ต่างยึดครองโต๊ะใหญ่กัน

ฝ่ายละตัว ส่งเสียงเอะอะมะเริงอยู่ตรงนั้น ไม่มีลูกค้าทั่วไปแม้สักคนเดียว
 ฉยงเหนียงไปที่ร้านซุ่ยจี้ต้อ ที่นี่เงียบสงัดไม่มีลูกค้า มีแต่ลูกจ้าง
 ที่สัปหงกด้วยความเบื่อหน่าย

นางดูร้านทั้งสองแห่งเสร็จก็นั่งรถม้ากลับคฤหาสน์สกุลซุ่ย ทว่า
 ระหว่างทางกลับมีคนมาขวางทางเข้า ก่อนได้ยินเสียงอันคุ้นหูของคนผู้หนึ่ง
 กล่าวขึ้นที่นอกรถม้าว่า "ฉยงเหนียง ออกมาพบกันสักหน่อยได้หรือไม่ ข้า
 ได้ข่าวมาจำนวนหนึ่ง จึงรุดมาแจ้งเป็นพิเศษ"

ฉยงเหนียงเลิกม่านรถขึ้น มองออกไปพบว่าตรงนี้ค่อนข้างเปลี่ยววิเวก
 คนสัญจรบางตา มีบุรุษชุดสีครามผู้หนึ่งยืนอยู่นอกรถม้า มองมาที่นาง
 ด้วยสีหน้าอันอ่อนโยนละมุนละไม...ก็คือซังอวีนเทียนนั่นเอง

ฉยงเหนียงเอ่ยเสียงเย็น "ระหว่างพวกเราไม่มีวาจาต้องกล่าว" จบคำ
 นางก็ปล่อยม่านลงแล้วสั่งให้ผู้บังคับรถม้าออกเดินทางต่อ

ซังอวีนเทียนจึงรีบเอ่ยทันใด "ฉยงเหนียง ข้ารู้ว่ากิจการร้านค้าของเจ้า
 ได้รับผลกระทบ ที่ผ่านมาข้าสืบหาความจริงจนได้เบาะแสบ้างแล้ว จึงรุด
 มาบอกเจ้าโดยเฉพาะ ตอนนี้อยู่กลางอ้อมไม่อยู่ในเมืองหลวง ร้านค้าของเจ้า
 เปรียบเสมือนเนื้อติดมันที่ไร้เจ้าของ ต้องหาผู้อุปถัมภ์คุ้มครอง หากไม่เจอ
 ผู้อื่นก็สิ้นกินในคำเดียว"

นัยน์ตาคูโตของฉยงเหนียงเหลือบขึ้นเล็กน้อย ก่อนเอ่ยกลับหัวเราะ
 "เช่นนั้นได้ทำซังเห็นใครคือผู้อุปถัมภ์ของข้าเล่า"

พอนึกถึงภาพเหตุการณ์ซึ่งตนได้เห็นที่ท่าเรือก่อนหน้านี้ ซังอวีนเทียน
 ก็ตอบปนเสียงหัวเราะอันเยียบเย็น "สรุปคือไม่ใช่ผู้ที่มีงูหน้าไปเจียงตงนั่น
 แล้วกัน" จบคำเขาก็เปลี่ยนไปพูดอีกหัวข้อหนึ่ง

"ฉงเหยียง เจ้าควรจะตื่นได้เสียที เขาถึงกับเขียนหนังสือหย่าแล้ว ทอดทิ้งเจ้าเชียวนะ ต่อให้จากนี้เขาพูดวาทาหวานหูอันใด ก็เพียงเพื่อจะ ตบตาเจ้าเท่านั้น คนพรรคนี้หาใช่คู่ครองที่จะฝากฝังทั้งชีวิตได้เสียเมื่อไร"

ฉงเหยียงเอ่ยเสียงเย็นชา "ข้าพบเจอคนเช่นไรล้วนไม่ข้องเกี่ยวกับ ได้เท่าซึ่งสักนิด ไม่ต้องรบกวนท่านลึนเปลืองความคิดหรอก" ขาดค่านางก็ เร่งรัดให้เคลื่อนรถม้า

ทว่าซึ่งอวีนเทียนกลับจับหน้าต่างรถไว้แน่นไม่ยอมปลดปล่อย "นี่ยังใช้เวลา ที่เจ้าจะทำตามอารมณ์อยู่อีกหรือ ตอนนี้มีแต่ข้าที่ช่วยเจ้าได้ เลิกคิดเถอะว่า เจ้าผู้เสียนั้นจะกลับมาจากเจียงตง!"

ฉงเหยียงคร้านจะพูดคุยกับเขาต่อไป เพียงสั่งให้ผู้บังคับรถม้า เร่งกระตุ่นม้า ซึ่งอวีนเทียนจึงถูกลากจนเฝ้าเท้าชวนเซ จำต้องคลายมือออก รอนางเขยหน้าขึ้นอีกครา รถม้าก็แล่นไปไกลแล้ว

เขามองดูเงาหลังของรถม้าคันนั้น ความคั่งแค้นเอ่อท้นใจอย่างไม่อาจ ช่มกัสนั้น จนบัดนี้ฉงเหยียงก็ยั้งระลึกถึงผู้เสียผู้มากรักนั้นไม่ลืมเดือน เท่ากับ พิศุจน์ชัดว่าซึ่งอวีนเทียนผู้นี้ไม่มีตัวตนอยู่ในใจนางแล้ว

ทั้งที่ชาติก่อนมีความผูกพันฉันสามีภรรยาหลายปีเพียงนั้น ทั้งที่ นางก็ให้กำเนิดบุตรธิดาแก่เขาหนึ่งคู่เช่นกัน ไฉนนางบพจะลืมก็ลืมไปได้เล่า ที่แท้เจ้าผู้เสียนั้นกรอกยาเสน่ห์อันใดให้นางกันแน่!

อันที่จริงเรื่องในวันนี้ฉงเหยียงคาดคิดไว้แต่แรกแล้ว ตอนนี้นางจึง ไม่ต้องตรึกตรองสักเท่าใดก็ตัดสินใจที่จะเลิกกิจการในเมืองหลวงได้อย่าง แน่วแน่ นางจะย้ายไปเปิดร้านค้าที่เมืองเยี่ยเจิงซึ่งอยู่ในเขตเจียงตงแทน

ที่นั่นตั้งอยู่บนเส้นทางสำคัญ เป็นจุดที่ต้องผ่านสำหรับการขนส่งทางทะเล และจะเป็นศูนย์กลางกิจการเดินสมุทรของนางในภายหน้า

ดังนั้นวันถัดมานางจึงไปที่ร้านซูชินอีกครั้ง เรียกประชุมหลงจู้กับพ่อครัวแล้วประกาศว่าตนเตรียมจะเปิดร้านในเมืองหลวงเพื่อย้ายไปเปิดร้านซูชินแห่งใหม่ที่เจียงตง หวังว่าพวกเขาจะพาครอบครัวเดินทางไปเจียงตงด้วยกัน โดยผู้ที่ยินดีไปจะเพิ่มค่าจ้างให้สามส่วน รวมถึงมอบค่าย้ายบ้านให้ด้วย ทว่าหากผู้ใดไม่ยินดีไปก็จะจ่ายเงินไม่น้อยให้ก้อนหนึ่งเป็นค่าเลิกจ้าง

พ่อครัวส่วนใหญ่ของร้านซูชินล้วนมิใช่คนเมืองหลวง เพียงแต่มาหาเงินที่นี้เพื่อรอวันหน้ากลับบ้านเกิดไปซื้อที่ดินซื้อทรัพย์สินเท่านั้น เมื่อได้ยินว่าจะได้ค่าจ้างเพิ่มมากขึ้นนี้ ทั้งยังมีค่าย้ายบ้านอีกก้อนโต แต่ละคนจึงพากันตอบรับว่ายินดีจะไปเจียงตง กระทั่งพ่อครัวไม่กี่คนที่เหลือซึ่งอาศัยอยู่เมืองหลวงมาหลายชั่วคนก็ลังเลไม่น้อย ฉงเหนียงไม่ได้เร่งรัดใดๆ เพียงรอคอยให้พวกเขาตัดสินใจเอง แม้หลงจู้จะเป็นชาวเมืองหลวงเช่นกัน แต่เขาก็ตอบรับจะติดตามฉงเหนียงไปอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย

เมื่อฉงเหนียงออกมาจากร้านซูชินก็ไปที่ร้านซูจีต่อ นางเรียกประชุมหลงจู้กับลูกจ้างแล้วพูดเนื้อความเดียวกัน เห็นคนส่วนใหญ่ล้วนยินดีจะไปเจียงตงกับนาง นางก็ค่อยวางใจลงได้เสียที

ขอเพียงมีเหล่าพ่อครัวกับลูกจ้างที่ชำนาญงานกลุ่มนี้อยู่ นางก็สามารถเปิดร้านขึ้นใหม่ที่ใดก็ได้

ร้านซูชินกับร้านซูจีที่เมืองหลวงขาดคนที่เป็นแกนหลักเหล่านี้ไปก็เท่ากับสูญเสียหัวใจสำคัญ ไม่หลงเหลือกลิ่นอายเดิมอีก ถึงเวลาต่อให้

มีคนมารับช่วงกิจการ ก็จะไม่ทำอาหารเจกับสินค้าแบบเดิมออกมาได้
พอลงเห็นเงียงกลับถึงสกุลชุกก็เริ่มวางแผนงานมากมายต่อ ยังดีที่นาง
เป็นหัวหน้าสมาคมผู้ขนส่งทางน้ำ สามารถจัดตารางเดินเรือได้สะดวกยิ่ง
ไม่ช้าจึงจัดเตรียมเรือใหญ่ที่จะมุ่งสู่เมืองเยี่ยงให้พวกพ่อครัวลูกจ้างกับ
หลงจูได้เป็นที่เรียบร้อย

วันนี้ฉงเหนียงออกไปที่ท่าเรือเพื่อส่งพวกเขาออกเดินทาง ทว่ารถม้า
เคลื่อนไปเบื้องหน้าได้ไม่ไกลกลับหยุดชะงักกะทันหันคล้ายชนถูกอันใดเข้า
ฉงเหนียงจึงลอบสอดลมหายใจยาว ก่อนสอบถามผู้บังคับรถม้าว่าเกิดเรื่องใด
ขึ้น

ผู้บังคับรถม้ากระโดดลงจากรถม้าไปดูคนที่ถูกชนล้มอยู่กับพื้นผู้นั้น
ก่อน ค่อยตอบด้วยน้ำเสียงกระสับกระส่าย "เรียนคุณหนู เป็น...เป็น
สตรีนางนี้โดยตรงเข้ามาเองขอรับ"

ฉงเหนียงยื่นมือเลิกม่านรถขึ้นแล้วมองออกไปเบื้องนอก เร็วคิ้ว
ของนางขมวดมุ่นทันทีที่เห็นสตรีผู้นั้น อีกฝ่ายผมเผ้ายุ่งเหยิง สีหน้าซีดขาว
บนร่างเปรอะไปด้วยดินโคลน ทว่าใบหน้านั้นไม่มีทางที่จะจำผิดไปได้...
นั่นถึงกับเป็นหลิวผิงชวน!

ฉงเหนียงประหลาดใจยิ่ง อีกฝ่ายอยู่ที่คุกหาสน์ส่วนตัวของ
องค์ชายรองไม่ใช่หรือ ไฉนมาอยู่ตรงนี้ได้แล้ว ที่แท้ก็ฝ่ายมาพบเจตตอนที่
โดยบังเอิญหรือว่ามีคนจัดการกันแน่ ครั้นฉงเหนียงมองดูอย่างละเอียด
อีกหนค่อยพบว่าหน้าท้องของอีกฝ่ายแบนราบ ไม่มีเต้กอยู่ในท้องแล้ว

นางเสียวบังนออยู่คู่หนึ่งก็ปล่อยม่านลงหมายจะจากไป ทว่าหลิวผิงชวน
กลับคว้ากุมล้อรถไว้ได้อย่างเอาเป็นเอาตายพลางเอ่ยด้วยริมฝีปากที่สิ้นเทา

"พี่สาว ช่วยข้าด้วย หากท่านยอมช่วยข้าหนี่ ข้าจะเล่าเรื่องราวหลังจากที่ท่านตกบ่อน้ำให้ท่านฟังทั้งหมด หากไม่ซึ่งอวีนเทียนจะทำร้ายท่านกับหลางอ่องจนต้องตายอย่างไร้ดินกลบฝังแน่!"

ฉยงเหนียงเลิกม่านขึ้นมองพิจารณาหลิวผิงชวนอีกหน นางรู้ว่าช่วงขณะนี้อีกฝ่ายไม่ได้กำลังแสดงละคร แกว่คลื่นห้วงอันเข้มข้นที่กั้นบึงดวงตานั้นเป็นสิ่งที่อีกฝ่ายไม่มีทางจะแสดงออกมาได้

สุดท้ายหลิวผิงชวนก็ประคองตัวต่อไปไม่ไหว หดสติไปในที่สุด

ฉยงเหนียงขบคิดชั่วครู่ก็ให้ชู่ยอวีลงจากรถม้า นำคนพยุหฺงหลิวผิงชวนเข้าไปในโรงเตี๊ยมที่อยู่ด้านข้าง เปิดห้องแล้ววางอีกฝ่ายนอนบนเตียง ทั้งรินน้ำอุ่นป้อนให้อีกฝ่ายดื่ม

ฉยงเหนียงสั่งให้ผู้บังคับรถม้าไปยังเรือนอีกแห่งที่นางชื่อไว้ข้างนอก โดยนำหลิวผิงชวนไปด้วย ก่อนสั่งให้คนไปที่ท่าเรือแจ้งพวกลูกจ้างว่านางติดธุระที่บ้าน ไม่อาจไปส่งพวกเขาเดินทางแล้ว ให้พวกเขาระมัดระวังในทุกเรื่อง

ไม่นานนักหลิวผิงชวนก็ค่อยๆฟื้นคืนสติ แล้วเปล่งเสียงร้องไห้โศกทันทีที่เห็นฉยงเหนียง พอดันรนลุกขึ้นนั่งได้นางก็ร้องเสียงดังว่า "พี่สาว! มีแต่ท่านเท่านั้นที่มีหนทางช่วยชีวิตข้า!"

ฉยงเหนียงมองประเมินอีกฝ่ายพลางกล่าว "เจ้าอยู่ที่คฤหาสน์ส่วนตัวขององค์ชายรองไม่ใช่หรือ ไฉนตกอับถึงขั้นนี้ได้เล่า"

หลิวผิงชวนร่ำให้อยู่พักหนึ่งถึงค่อยๆบอกเล่าสิ่งที่ตนประสบพบเจอออกมา

84

ที่แท้แรกเริ่มหลิวผิงชวนถูกหลิวเหยียนจัดให้พักที่คฤหาสน์ส่วนตัว
แม้ไม่หรูหราเท่าเมื่อก่อนตอนที่อยู่ในตำหนักบุรพา แต่ความเป็นอยู่ก็ยัง
นับว่าดีเยี่ยม จวบจนนางถูกขงเหยียงเปิดโปงว่าตั้งครวรรค์ ความเป็นอยู่
จึงได้เลวร้ายลงเรื่อยๆ

พูดมาถึงตรงนี้หลิวผิงชวนก็หยุดพูดชั่วคราว ลอบมองขงเหยียงแวบหนึ่ง
ค่อยเล่าต่อไป

เดิมทีชะตากรรมเช่นนี้อยู่ในความคาดหมายของหลิวผิงชวนอยู่แล้ว
อย่างไรเสียคนทั่วเมืองหลวงต่างก็รู้ว่าเด็กในท้องนางไม่ใช่ลูกของหลิวเหยียน
แม้ไม่นับว่านางสวมหมวกเขียวให้เขา แต่ไม่ว่าจะเป็นบุรุษคนใดก็คงไม่ใจกว้าง
ถึงขั้นยินยอมพร้อมใจเลี้ยงดูเด็กที่ไม่รู้ห้วนอนปลายเท้าคนหนึ่งหรอก

ที่ว่าหลังจากนั้นไม่นานนางกลับพบว่าตนเองถูกจำกัดอิสรภาพด้วย
เริ่มจากถูกย้ายสถานที่ไปนอกเมือง ต่อมากระทั่งเรือนที่นางอยู่ก็ห้ามออกไป

บ่าวหญิงข้างกายล้วนถูกเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด แทนที่ด้วยหญิงรับใช้อาวุโส หน้าตาดูร้ายหลายคน ปากอ้างว่ามา 'ดูแลรับใช้' แต่แท้ที่จริงมาเฝ้าคุมจับตาต่างหาก

ในช่วงเวลาถัดจากนั้น นอกจากการสอบถามไม่กี่หนเกี่ยวกับเรื่องที่น่างงในชาติก่อน เพื่อนำไปตรวจพิสูจน์คำพูดของซังอวินเทียนแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดมาดูดำดูดีนางอีก พวกหญิงรับใช้อาวุโสที่เฝ้าคุมนางอยู่จึงยิ่งเฉื่อยชา ไม่เฝ้าคำสั่งของนางแม่แต่น้อย

หลิวผิงชวนผู้ทอนอยู่เดือนเศษ หวังเพียงจะได้พบหน้าหลิวเหยียนบ้าง กลับไม่ได้เห็นเงาของเขาโดยสิ้นเชิง ท่าทีของพวกหญิงรับใช้อาวุโสจึงเลวร้ายขึ้นทุกที รู้ทั้งรู้ว่านางอุ้มท้องอยู่ต้องกินอาหารบำรุงมากๆ แต่นางกลับไม่ได้กินข้าวต้มแม่สักมื้อ ตอนที่สภาพอากาศหนาวเย็นขึ้นเรื่อยๆ จนแล้วจนรอดเสื้อผ้าบนร่างนางก็ยังคงเป็นชุดเนื้อบางดังเดิม

หลิวผิงชวนรู้ว่าขึ้นเป็นเยี่ยงนี้ต่อไป ต่อให้ตนเองยังยืนหยัดไหว ลูกน้อยก็ต้องถูกทรมาณจนตายเป็นแน่ ดังนั้นนางจึงเริ่มบังเกิดความคิดจะหลบหนี

ทว่าจนใจที่หญิงรับใช้อาวุโสเหล่านั้นเฝ้าคุมเข้มงวดยิ่ง ต่อมา ยังกักบริเวณนางให้อยู่แต่ในห้อง กระทั่งลานเรือนก็ห้ามออกไปแล้ว ด้วยสภาพที่กินไม่อิ่มสวมไม่อุ่นซ้ำจิตใจหดหู่เช่นนี้เอง ในที่สุดเด็กจึงแห้งไปจนได้

ฉงยเหนียงสามารถเข้าใจความรู้สึกเจ็บปวดของหลิวผิงชวน ชาติก่อนไม่อาจให้กำเนิดบุตรเป็นเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจอีกฝ่ายมาตลอด นี้ก็มาถึงเลยที่ชาตินี้หลังเผชิญผ่านอุปสรรคมาหลายระลอก เด็กก็ยังคง

สูญเสียชีวิตไปอยู่ดี กระนั้นฉันยังคงเห็นงกลับไม่มีทางที่จะสงสารเห็นใจหลิวผิงซวน ระหว่างนางกับอีกฝ่ายคือความแค้นที่ถูกเอาชีวิต ยากที่จะสลายลงในชาตินี้ ภาพนี

หลังจากแห้งลูกไป สุขภาพของหลิวผิงซวนก็ยิ่งย่ำแย่ กระทั่งลงจากเตียงยังไม่ไหวด้วยซ้ำ อาจเพราะหญิงรับใช้อาวุโสเหล่านั้นคิดว่านางในสภาพเยี่ยงนี้ต่อให้คิดจะหนีก็หนีไปไม่รอด จึงไม่ได้กวดขันเฝ้าคุมเท่าแต่ก่อน สุดท้ายทำให้นางคว้าได้โอกาสตอนที่พวกนางลี้ลับไม่อยู่ข้างกาย กระเสือกกระสนลุกขึ้นแล้วออกจากลานเรือนอย่างระมัดระวังมาจนถึงที่จอดรถม้า ค่อยปีนเข้าไปด้านหลังของรถม้าคันหนึ่ง

โชคดีที่ไม่ทันไรก็มีผู้บังคับรถม้าแล่นรถม้าคันนี้ออกจากเรือนหลังนั้น นางกระโดดลงจากรถตรงจุดที่เปลี่ยวร้าง แต่กลับพบว่าตนไร้ที่ใดจะไปได้ ด้วยอุบิสนิสัยรักหน้าตาของหลิวผิงถึง หากนางหนีกลับจวนไปเช่นนี้ จะต้องถูกฆาตกรนำตายใหญ่ จากนั้นจับส่งคืนหลิวเหยียนเป็นแน่แท้ ท่ามกลางความจโนนางจึงนึกถึงฉงเหียงขึ้นมา

นางรู้ว่าฉงเหียงเป็นหัวหน้าสมาคมผู้ชนสงทางน้ำ และรู้ดีด้วยว่า หากตนเข้าเมืองหลวงไปทั้งอย่างนี้จะต้องถูกพบตัว ดังนั้นจึงเตรียมจะไปทำเรื่องเพื่อหลบซ่อนในเรือของฉงเหียง ค่อยให้คนไปแจ้งฉงเหียง มาช่วยตน โดยไม่คาดคิดว่าตนจะหมดเรี่ยวแรง ถึงขั้นเกือบเป็นลมระหว่างทาง ทว่าก็ทำให้เจอกับรถม้าของฉงเหียงเข้าพอดี

หลิวผิงซวนกล่าว "สวรรค์เมตตาคุ้มครองแท้ๆ ในที่สุดก็ทำให้เข้าได้พบกับพี่สาว พี่สาวต้องช่วยข้านะ" ไม่ทันขาดคำนางก็ร้องไห้โฮออกมาอีก ฉงเหียงนิ่งมองอีกฝ่ายเสียบๆ ก่อนจะเอ่ยเรียบๆ ว่า "สิ่งที่ข้าทำได้

ก็มีแต่ส่งเจ้ากลับสกุลหลิว ส่วนคนสกุลหลิวจะรับเจ้าไว้หรือไม่ นั่น ต้องดูที่ฝีมือของตัวเองแล้ว"

หลิวผิงชวนขบริมฝีปาก รู้ว่าต่อให้ตนทำทางน่าสงสารก็คงไม่อาจแลกมาซึ่งความเห็นใจจากอีกฝ่าย ดังนั้นจึงกัดฟันกล่าวว่า "หากข้าใช้ชีวิตของหลวงอ่องสามี่ท่านมาเป็นข้อแลกเปลี่ยน ท่านจะยินดีมอบเงินทองให้ข้าหรือไม่เล่า"

เห็นที่หลิวผิงชวนคงถูกกักขังมานาน ทำให้ไม่รู้เรื่องราวครึกโครมระหว่างฉยงเหนียงกับฉู่เสียด ถึงได้ยังเอ่ยคำว่า 'หลวงอ่องสามี่ท่าน'

ด้วยไม่เชื่อถือว่าหลิวผิงชวนจะมีข่าวลับอันใดมาแลกเปลี่ยนฉยงเหนียงจึงเอ่ยอย่างไม่หวั่นไหว "คำพูดเหล่านั้นของเจ้าเกรงว่าข้าคงจะไม่ได้ใช้หรอก เชิญเจ้าเก็บเอาไว้เองเถอะ"

หลิวผิงชวนกลัวว่าฉยงเหนียงจะถูกจากไปจริงๆ จึงรีบบอกโดยไม่อาจมัวอ้อมพะนำอยู่อีก "ชาติก่อนท่านจตุจ้อแต่การคบค้าในเมืองหลวง ย่อมไม่ได้จดจำเรื่องอื่น ในวันจิงเจ้อ* ของปีนี้เรือใหญ่ที่มุ่งไปเจียงตงล้นประสพกับลมพายุจนอัปปางลงทั้งหมด!"

ฉยงเหนียงฟังจบก็งยหน้าขยับ จับจ้องหลิวผิงชวนพลางถาม "ข้าไม่เห็นจำได้ว่ามีเรื่องเช่นนี้ แล้วเจ้าจำได้อย่างไร"

หลิวผิงชวนยิ้มออกแล้ว เพียงแต่รอยยิ้มนั้นระทมหม่นหมอง ทั้งเจือซึ่งความคับแค้นไม่สิ้นสุด "ข้ายอมจำได้แน่นอน เพราะปีนี้เป็นปีที่ข้าถูกรอกยาสิ้นทายาท จากนั้นท่านแม่ก็ไถตัวข้ากลับจากเจียงตง ทว่า

* วันจิงเจ้อ หรือวันแมลงตื่น คือหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน ตรงกับวันที่ 5 หรือ 6 มีนาคมของทุกปี เป็นช่วงที่อากาศเริ่มอบอุ่น สายฟ้าและน้ำฝนในฤดูร้อนได้เริ่มปลุกแมลงที่จำศีลให้ตื่นขึ้น ชาวไร่ชาวนาก็เริ่มไถพรวนปรับหน้าดินเพื่อเตรียมหว่านเมล็ดพันธุ์

ตอนนั้นร่างกายข้ายังอ่อนแอ ทนตรากตรำเดินทางต่อเนื่องไม่ไหว จึงพักนอนที่โรงเตี๊ยมริมฝั่งแม่น้ำก่อน ทำให้รอดพ้นเคราะห์มาได้..."

นางเว็นวรรคเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "เกี่ยวกับเรื่องเรืออัปปางนี้ องค์ชายรองทรงเคยส่งคนมาถามยืนยันกับข้าถึงสามหน เมื่อครู่ข้าได้ยินคนที่ทำเรือบอกว่าหลายวันก่อนหลวงต้องนั่งเรือไปเจียงตงแล้ว...พี่สาวว่าเรื่องนี้ใช่เกี่ยวพันกับสามีของท่านหรือไม่เล่า"

ฉยงเหนียงไม่ได้พูดจา สัตยชาติญาณบอกนางว่าหิวผิงชวนไม่ได้ไปปิด ความจริงที่คราวนี้ฉู่เสียจากไปก่อนโดยไม่อาจรอจนชู่ฉวนเป่าเสร็จพิธีแต่งงานได้นั้น ดูเหมือนเป็นเพราะทางเจียงตงเกิดเรื่องบางอย่างที่รอให้เขากลับไปจัดการโดยเร็ว

ตอนนี้เห็นที่ว่าการจากไปอย่างไร้ร่องรอยของฉู่เสียอาจเป็นหลุมพรางมรณะที่หลิวเหยียนวางไว้...

เมื่อกลับถึงคฤหาสน์สกุลชู่ ฉยงเหนียงเห็นชู่ฮงอวี๋ดูกระอักกระอักท่าทางคล้ายมีถ้อยคำอยากจะทำอะไรสักอย่าง จึงเอ่ยกับชู่ฮงอวี๋ว่า "หากเจ้ามีคำพูดก็พูดออกมาได้เลย"

ชู่ฮงอวี๋เอ่ยละล้าละลัก "ไม่มีอันใดหรอกเจ้าคะ ข้าเพียงแต่เห็นว่าแม่ นางหลิวช่างน่าสงสารโดยแท้ จึงอยากถามว่าคุณหนูตั้งใจจะจัดการเรื่องแม่ นางหลิวเช่นไร"

ฉยงเหนียงไม่ได้เอ่ยตอบ แต่กลับย้อนถาม "ชู่ฮงอวี๋ จริงอยู่ตอนนี้แม่ นางหลิวมีชีวิตที่แสนจะอนาถแล้วเจ้ารู้สึกว่ามีผู้ที่น่าจะเคียดแค้นที่สุดในตอนนี้คือใครกันเล่า"

"ย่อมจะเป็นองค์ชายรอง แล้วก็จะหญิงรับใช้อาวุโสหลายคนนั้นสิเจ้าคะ"
 ฉยงเหนียงสั่งศีรษะ "พวกหญิงรับใช้อาวุโสนางย่อมจะเคียดแค้น
 สำหรับองค์ชายรองข้าไม่กล้าแน่ใจเท่าไร แต่ที่แน่ๆ คนที่นางเคียดแค้นที่สุด
 ในตอนนี้ก็คือข้าต่างหาก"

ชู่ยอวี๋ตื่นตระหนก "จะเป็นไปได้อย่างไรกันเจ้าคะ ผู้ที่นางนึกถึง
 และมาขอความช่วยเหลือเป็นคนแรกก็คือคุณหนูไม่ใช่หรือไร"

"หลิวผิงชวอนจะนึกถึงผู้อื่นก็ต่อเมื่อมีประโยชน์ให้ใช้สอย ยาม
 ไร้ประโยชน์นางไม่เคยคำนึงถึงหรอก เมื่อครู่ตอนที่นางเล่าว่าชะตากรรม
 เปลี่ยนเป็นเลวร้ายเพราะถูกข้าเปิดโปงว่าตั้งครมร์ ตอนนั้นน้ำเสียงนาง
 ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ ด้วยความคั่นเคยที่ข้ามีต่อนางแล้ว นางน่าจะบึกใจ
 คิดว่าข้าต่างหากคือตัวการใหญ่ที่ทำร้ายให้นางตกอับถึงขั้นนี้ สำหรับ
 คนเยี่ยงนี้ไม่ว่าเจ้าจะดีกับนางสักเพียงใดก็ป่วยการเปล่า ทั้งหมดขึ้นอยู่กับว่า
 ตอนนี้เจ้ามีประโยชน์กับนางหรือไม่ก็เท่านั้น"

ครั้นชู่ยอวี๋ได้ฟังฉยงเหนียงพูดเช่นนั้น ความเห็นใจสายใยสุดท้าย
 ที่มีให้หลิวผิงชวอนก็สลายไปสิ้น เมื่อแรกที่ยังอยู่ใต้อำนาจของหลิวผิงชวอน
 ชู่ยอวี๋หวัดจะเอาชีวิตไม่รอดแล้วด้วยซ้ำ นางย่อมจดจำความโหดเหี้ยม
 ของหลิวผิงชวอนได้ดี

ฉยงเหนียงแจ้งใจว่าตอนนี้ตนยังมีประโยชน์ต่อหลิวผิงชวอนอยู่ ดังนั้น
 ที่อีกฝ่ายบอกว่าในวันจิงเจ้อจะเกิดลมพายุพัดเร็วใหญ่อับปางจึงมีอาจ
 ไม่เชื่อถือ ครั้นนับวันดูแล้วพบว่าวันจิงเจ้อตรงกับวันใด นางก็รู้สึกว่
 ในสมภพพลันบังเกิดเสียงดังเปรี้ยงปร้าง ชั่ววูบคงเหลือแต่ความว่างเปล่า
 ชาวโพลน

ขบวนเรือของพวกเขาถูกจ้ำกับพ่อครัวเพิ่งจะแล่นออกไปยอมแจ้ง
ได้ทันกาล ทว่าสูญเสียจากไปนานมากแล้ว ข้าร้ายอีกเพียงสองวันก็คือ
วันจริงเจ้อ นางควรทำเช่นไรจึงจะติดต่อกเขาได้โดยเร็ว เพื่อบอกเขาว่า
อย่าได้ใช้เส้นทางน้ำต่ออีก

คิดมาถึงตรงนี้หัวใจของฉยงเหนียงก็เต้นรัวแรง นางรีบสั่งให้ผู้มี
ทักษะทางน้ำเป็นเยี่ยมนั่งเรือเล็กเร่งติดตามไปทั้งวันทั้งคืน พอถึงการจบ
เพียงไม่นานนางก็รู้สึกท้อสองหูลั่นอึ้งอล เบื้องหน้าสายตาดำมืดไปวูบหนึ่ง
สิ่งเดียวที่ทำได้ในชั่วขณะนี้คือภาวนาให้เรือเล็กที่นางส่งไปนั้นเร็วพอ
ทั้งสูญเสียเองก็มีเหตุให้ชะลอการเดินทาง หยุดพักอยู่บนฝั่งในวันจริงเจ้อพอดี
หรือไม่ก็เป็นหลิวผิงชนที่ปั่นน้ำเป็นตัว

แต่ต่อให้เพียงภวานาอยู่เช่นนี้ ขอเพียงคิดว่าสูญเสียอาจต้องสิ้นชีพ
กลางลำน้ำ หัวใจของฉยงเหนียงก็จะบีบแน่นไม่คลาย

นางยังไม่ทันจะได้แต่งงานเป็นภรรยาของเขาดังเดิมเลย ไหนเขา
เคยบอกว่าชาตินี้จะอยู่เคียงข้างนางตราบจนสิ้นผมหงอกขาวไปด้วยกัน
ลูกๆ ของนางกับเขายังไม่ทันจะหัดเดินด้วยซ้ำ วันหน้าจะให้ผู้ใดสอนลูกๆ
ซึ่งมีอายุธนูเล่า

นี่มาถึงตรงนี้ฉยงเหนียงก็พลันหลุดเสียงสะท้อนให้อย่างสุดจะขมกลืน
เร่งภาวนาต่อสวรรค์เบื้องบนไม่ยอมหยุด...ขออย่าให้เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น
กับฉูเสียเลย

ไม่ช้าวันจริงเจ้อก็มาถึง

ฉิวแม่น้ำแถบเมืองหลวงยังคงเรียบสงบ ไม่พบความผิดปกติ

แม้แต่น้อย กระนั้นหัวใจของฉยงเหนียงกลับลอยคว้างโดยตลอด ด้วยไม่รู้ว่า ผิวแม่น้ำที่อยู่ห่างออกไปนับพันลี้เป็นเช่นไรกันแน่

สองวันต่อมา ผู้ที่นางส่งไปแจ้งข่าวก็นั่งรถม้ากลับมาถึง

ฉยงเหนียงรีบซักถามทันทีที่เขาก้าวเข้าประตูมา "ได้พบท่านอ๋องหรือไม่ สถานการณ์เป็นเช่นไรบ้าง เกิดพายุขึ้นบนผิวแม่น้ำหรือไม่" สู้มเสียงขณะเอ่ยถามถึงกับสั่นเครือนิดๆ

ลูกจ้างผู้นั้นเปล่งเสียงร้องไห้โฮออกมาก่อนตอบ "คุณหนูขอรับตลอดทางข้าเหนื่อยรีบเร่งไม่เคยหยุดพัก แต่ก็ยังคงเข้าไปก้าวหนึ่งจนได้ ตอนที่ใกล้จะไล่ตามท่านอ๋องทัน พอได้เห็นพายุวงช้างหลายสายหมุนควงไม่หยุด จากเบื้องบนจรดฟ้าสู่เบื้องล่างจรดแม่น้ำ กระทั่งผิวน้ำทั้งผืนยังปั่นป่วนจนหมุนวนไปด้วยเลยขอรับ!"

ดูเหมือนลูกจ้างยังใจสั่นหวั่นหวาดไม่หาย เนิ่นนานให้หลังจึงค่อยเอ่ยต่อได้ "ข้าเหนื่อยขึ้นล่องลำน้ำมาหลายสิบปี ยังไม่เคยเห็นพายุที่รุนแรงเพียงนี้มาก่อน ตอนนั้นเหตุการณ์น่าสลดใจยิ่งยวด ได้พายุหมุนนั้นไม่ว่าเรื่องจะใหญ่หรือเล็กล้วนถูกหอบขึ้นฟ้าไปจนสิ้น แม้แต่เรือที่อยู่นอกพายุหมุนก็ถูกซัดพลิกคว่ำด้วยคลื่นยักษ์ที่กระแสมหอบม้วนขึ้นมา เรือใหญ่ที่ท่านอ๋องโดยสารตกอยู่ใกลางของวงช้างที่ใหญ่ที่สุด ขณะหมุนตัวอยู่กลางอากาศไม่หยุดก็สัดทหารองครักษ์กับลูกเรือออกมาราวเมล็ดถั่ว จนกระทั่งเรือถูกบิดแตกเป็นเสี่ยงๆ ร่วงกระจายจากบนที่สูงลงมาคนละทิศละทาง ท่านอ๋อง...ท่านอ๋อง...น่ากลัวว่าจะมีเคราะห์ร้ายมากกว่าโชคดีขอรับ"

ฉยงเหนียงฟังจบเสียงเปรี๊ยะก็ตั้งกระหึ่มขึ้นในสมอง สองหูแว่วไปด้วยเสียงหึ่งๆ เพียงเห็นปากของลูกจ้างอ้าหุบ แต่กลับไม่ได้ยินเสียงพูดของเขา

แม้แต่ครั้งคำ ถัดจากนั้นนางก็ไม่รับรู้อันใดอีก

ไม่รู้ผ่านไปเนิ่นนานเท่าใดนางค่อยได้สติคืนมา พบว่าชู้ยอวีกำลัง พุงนางอยู่พลางพูดบางอย่างด้วยสีหน้าร้อนรุ่ม เพียงแต่สัมผัสเสียงของชู้ยอวี พิกลอย่างยิ่ง ทั้งขาดเป็นห้วงๆ ประหนึ่งแว่วมาจากสถานที่อันไกลโพ้น

ฉวยเหนียงไม่ได้คิดและพูดอันใดทั้งสิ้น ในใจเอาแต่นึกถึงถ้อยคำ สุดท้ายที่สูญเสียพูดไว้ก่อนจะเดินทาง...

'รอจนข้าเสร็จงานแล้วจะรีบมารับเจ้านะ'

วันนี้หลิวเหยียนก็จิตใจไม่สงบเช่นกัน ตั้งแต่สูญเสียออกเดินทาง เขาก็ให้องครักษ์ลี้บนำเหยี่ยวสื่อสารไปคอยติดตามอยู่บนฝั่งจากระยะไกล หากมีข่าวอันใดจะได้แจ้งกลับมาในทันที

เมื่อถึงวันจึงเจ้อ หลิวเหยียนก็เข้ามาในห้องหนังสือตั้งแต่เช้า ในมือหยิบตำราขึ้นมาหลายเล่มแล้วทว่าล้วนไม่อาจอ่านต่อไปได้ เขาจึง ประเดี๋ยวลุกเดินประเดี๋ยวนั่งเหม่อ หลังจากอยู่ในห้องหนังสือเช่นนี้ เกือบหนึ่งวันโดยไม่ได้กินแม้แต่อาหารกลางวัน ในที่สุดก็รอคอยจน องครักษ์ลี้บส่งข่าวที่แน่ชัดมาว่าหลวงอ่องสูญเสียตายในเหตุวาทภัยแล้ว

หลิวเหยียนตื่นตื่นลิงโลดสุดบรรยาย ประเดี๋ยวปรบมือประเดี๋ยวดบโตะ หัวเราะร่วนไม่ขาดปาก จวบจนหนึ่งชั่วยามให้หลังค่อยออกมาจากห้องหนังสือพร้อมสีหน้าที่กลับมาเรียบสงบดังเดิม

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ขณะที่ผู้สัจจกรจำนวนมากกำลังเดินเข้าออกประตูเมืองหลวง จู่ๆ เสียงเกือกม้าอำอันดับสนระลอกหนึ่งก็ดังมา ตามติดด้วย

ม้าเร็วหนึ่งตัวที่หือตะบึงมาแต่ไกล พอมาถึงประตูเมืองก็ควมฝ่าเข้าไป
ดูเกาทัณฑ์โดยไม่ได้ชะลอความเร็วลงแม้แต่หน่วย

ผู้สัญจรต่างพากันหลีกทางให้ แม้แต่ทหารรักษาเมืองยังหวาด
จะถูกชนล้ม ทหารหนุ่มที่อยู่ทางซ้ายของประตูเมืองลูบปาดฝุ่นผงที่ถูกม้าเร็ว
ตะกุกฟุ้งขึ้นมาเปรอะบนใบหน้าออกก่อนจะสบด่า "มารดา มันเถอะ!
จะรีบไปงานศพหรือ! ควมม้าเร็วเหยงนั้น มาถึงประตูเมืองแล้วก็ยังไม่หยุด
สักนิด ไม่รู้เป็นคนสกุลใดกำแหงถึงเพียงนี้!"

ทหารทางขวามือที่อายุมากกว่าเอ่ยกลับหัวเราะหึๆ "เจ้ายังความรู้้น้อย
นั่นคือทหารส่งสารของทางการ ไม่กล้าชักช้าเป็นอันขาด ขึ้นเข้าไป
เพียงก้าวเดียวก็ต้องถูกตัดหัวเชียวนะ ดูจากท่าทางเมื่อครู่คือสารด่วน
แปดร้อยหลี่* ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ สารด่วนเช่นนี้ไม่ได้เห็น
มาหลายปีติดต่อกแล้ว"

ในวังหลวงขณะนี้จยาคังตั้งผู้นั่งเป็นส่ง่ออยู่บนบัลลังก์มังกรกำลังฟัง
เหล่าขุนนางแจกแจกข้อคิดเห็นต่างๆ จู่ๆ ชั้นที่ฝ้าอยู่หน้าประตูห้องพระโอง
ก็เข้ามารายงานว่ามีสารด่วนแปดร้อยหลี่มาถวาย

จยาคังดีดระหนกดูป ปกติเรื่องที่จะส่งเป็นสารด่วนแปดร้อยหลี่ได้
ล้วนเป็นเรื่องใหญ่ที่สำคัญยิ่งยวด พระองค์จึงรีบให้ชั้นที่นำสารส่งขึ้นมา รอจน
คลี่ออกอ่านไปได้เล็กน้อย เสียงร้องอุทานก็ถูกเปล่งออกจากปาก พระองค์
รู้สึกเพียงว่าฟ้าดินหมุนคว้าง พริบตาถัดมาก็หมดสติอยู่บนบัลลังก์มังกร

* สารด่วนแปดร้อยหลี่ โดยทั่วไปในสมัยโบราณจะสร้างจุดพักเปลี่ยนม้าทุกๆ 20 หลี่ หรือประมาณ 10 กิโลเมตร หากเป็นสารด่วนจะส่งด้วยความเร็ว 300 หลี่ต่อวัน หากเร่งด่วนกว่านั้นจะใช้การเปลี่ยนม้าเร็วทุกจุดเปลี่ยนม้า เพื่อเพิ่มระยะทาง โดยความเร็วสูงสุดอยู่ที่ 800 หลี่ต่อวัน

ในห้องพระโรงพลันลับสนุ่นวายประหนึ่งน้ำที่เดือดพล่าน เหล่าขุนนางบุนนู้ต่างตะโกนเรียก "ฝ่าบาท" ไม่ขาดปาก

เหวินไท่อันที่อยู่ข้างบัลลังก์มังกรเสียวัญจนไบหน้าเผือดขาว รีบเดินขึ้นหน้าไปประคองจયાคังตี้ เสียงที่เคยเล็กแหลมถึงกับแปร่งเพี้ยน ขณะตะโกนซ้ำไม่หยุด "ตามหมอลหวงมาเร็วเข้า! รีบตามหมอลหวงมา!"

หลิวเหยียนสาวทำไม้ก็ก้าวเดินขึ้นบันไดไปช่วยเหวินไท่อันประคองจયાคังตี้ไว้ ก่อนสั่งการขันทีที่อยู่อีกด้านหนึ่งว่า "จงรีบนำเสด็จมังกรมารับเสด็จพอลับตำหนัก แล้วตามหมอลหวงทั้งหมดไปตรวจชีพจรเสด็จพ่อ"

เขาหันมาเอ่ยกับเหล่าขุนนางที่อยู่เบื้องล่างต่อ "ฝ่าบาททรงรู้สึกไม่สบายพระวรกายเฉียบพลัน ทุกท่านโปรดรอฟังข่าวอยู่ที่นี่ก่อน" จบคำ เขากับเหวินไท่อันก็พยุ่งจયાคังตี้ไปเบื้องนอก วางลงบนเสด็จมังกรอย่างเบามือแล้วตามอารักขาจนกลับถึงตำหนักบรรทม

หลังจากหมอลหวงหลายคนตรวจชีพจรเสร็จก็เลือกตัวแทนหนึ่งคน มารายงานต่อหลิวเหยียนที่ยืนหน้าขีรมอยู่ด้านข้าง "ทูลองค์ชายรอง เนื่องจากมีเรื่องสะเทือนพระอารมณฝ่าบาทอย่างรุนแรง ไฟแห่งความร้อนรุ่ม จึงจู่โจมกระเทือนพระหทัย กระหม่อมจะเคี้ยวพระโอสถที่มีสรรพคุณ บำรุงสงบพระทัยและขจัดไฟให้ฝ่าบาทเสวย พระอาการก็จะทุเลาพะยะค่ะ"

ฟังจบสีหน้าที่ซึ่งตั้งของหลิวเหยียนค่อยผ่อนคลายลง เขากลับมายังห้องพระโรงแล้วเอ่ยกับเหล่าขุนนางที่เฝ้ารออยู่ "ฝ่าบาททรงปลอดภัยและฟื้นคืนสติแล้ว ได้ทำทุกท่านไม่ต้องเป็นกังวล วันนี้การประทุมขุนนาง ยุติลงแต่เพียงเท่านี้ เชิญทุกท่านกลับได้" จบคำเขาก็กลับไปเฝ้าอยู่ข้างกายจયાคังตี้ต่อ

จยาคังตี้แม้ตั้งมายาจนฟื้นตื่นแล้ว ทว่ากลับหลังน้ำตาไม่ขาดสาย ทั้งเอาแต่พิมพ์คำด้วยส้อมเสียงที่แผ่วต่ำจนแทบไม่ได้ยิน "ลูกข้าจากไปแล้ว ลูกข้าจากไปแล้ว"

วันถัดมาจยาคังตี้ไม่ได้เข้าประชุมขุนนาง เพียงมีพระราชโองการลงมาหนึ่งฉบับให้องค์ชายรองหลิวเหยียนว่าราชการแทน

ที่ผ่านมาหลิวเหยียนเข้าออกกรมต่างๆ ทุกวันจนคุ้นเคยกับงานทั้งหมดแล้ว ทุกครั้งที่มิชุนนางใหญ่มารายงานจึงสามารถให้ข้อเสนอแนะได้ทันที บางครามีเรื่องที่ยากจะสะสาง เพียงครุ่นคิดชั่วครู่ก็มีวิธีการอันเหมาะสม เรียกว่าคุณแลราชกิจได้อย่างเรียบร้อยดีเยี่ยม ทำให้ขุนนางใหญ่ทั้งหลายต่างรู้สึกว่าคุณองค์ชายรองผู้นี้ทำงานสุขุม ท่าที่อ่อนน้อม มีบุคลิกของราชันผู้ปรีชา

ขณะเดียวกันเนื้อหาในสารด่วนฉบับนั้นก็ค่อยๆ กระจายออกมา ใจความโดยรวมคือขณะที่กลางห้องล่องเรืออยู่กลางแม่น้ำ พลันเผชิญกับลมพายุที่พัดฟ้าบังตะวัน กระแสลมอันรุนแรงดูจะพลิกแม่น้ำคว่ำสมุทรนั้น ฉีกเรือออกเป็นเสี่ยงๆ ผู้ที่อยู่บนลำน้ำในวันนั้นล้วนสุดจะหลบเลี่ยงได้ เกรงว่ากลางห้องเองก็คงไม่อาจโชคดีรอดพ้น

หลิวเหยียนถึงกับหลังน้ำตาต่อหน้าเหล่าขุนนางพลางเอ่ยด้วยเสียงอันแหบเครือ "ข้าสูญเสียสหายสนิทไปหนึ่งคน ส่วนราชสำนักสูญเสียเสนาหลักไปหนึ่งต้น นี่เป็นเคราะห์ร้ายของบ้านเมืองโดยแท้"

บรรดาขุนนางใหญ่ฟังแล้วทอดถอนใจไม่คลาย ขณะเดียวกันก็สะท้อนใจว่ากลางห้องได้รับความรักความห่วงใยจากฮ่องเต้กับองค์ชายรอง

ถึงเพียงนี้ ชีวิตนี้ก็ไม่เสียเปล่าแล้ว

หลายวันมานี้ฉงเหนียงลี้วนอนห้องซึ่งมีอยู่คนเดียว เพียงนึกถึงท่าทางยามฉู่เสี๋ยแสร้างทำเป็นใจกว้างทั้งที่ในใจเขากำลังริษยาเพราะไม่อาจใช้สถานะสามีได้หน้าอกของนางก็จะปวดแปลบทุกครั้งไป

ด้วยรู้ว่าบุตรสาวโคกเคร้า สามีภรรยาสกุลชู่ยี่จึงพาซีเหอกับร่วหวาไปอยู่ข้างกายพวกตน ไม่ให้เด็กทั้งสองมารบกวนฉงเหนียง

ชู่ยี่เดินเข้าไปใกล้เตียงก่อนจะรายงานฉงเหนียงเสีงเบา "คุณหนู พ่อบ้านตำหนักองค์ชายรองมาขอพบเจ้าคะ"

ฉงเหนียงยังคงนอนนิ่ง พักใหญ่กว่าจะเอ่ยตอบ "บอกเขาว่า ข้าไม่สบาย ไม่สะดวกพบแขก"

ชู่ยี่ผงกศีรษะขานรับแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องไป จากนั้นชั่วเวลาหนึ่งด้วยซาให้หลัง นางก็เดินกลับมาเอ่ยเสีงเบาด้วยสีหน้าลำบากใจ "คุณหนู พ่อบ้านผู้นั้นบอกว่าครั้งนี้เกี่ยวพันถึงร้านชู่ชินกับร้านชู่ยี่ไม่มีมือของท่าน เป็นเรื่องสำคัญใหญ่หลวง ต่อให้คุณหนูไม่สบาย ก็ขอเชิญมาพบสักหน่อยเจ้าคะ"

ฉงเหนียงเงยบังนออยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้นเรียบๆ "คนขององค์ชายรองนี้ใจร้อนยิ่งนัก ได้ ข้าจะออกไปพบเขา"

นางล้างหน้าผัดเบรี่ยนเสื้อผ้านอนเดินนิบนาบไปถึงโถงหน้าด้วยการปรนนิบัติดูแลของชู่ยี่

พ่อบ้านที่หลิวเหยียนส่งมานี้แซ่ฉู่ โใบหน้าของเขาขาวเกลี้ยงเงลาไร้หนวดเครา ทว่าบนใบหน้าที่กลมมนกลับมีนัยน์ตารูปสามเหลี่ยม ทำให้

รูปโฉมซึ่งเดิมแลดูโอบอ้อมนั้นแฝงด้วยความเหี้ยมเกรียมอันยากบรรยายชนิดหนึ่ง

อีกทั้งยามนี้สีหน้าของเขาก็อึมครึมยิ่งจริงๆ เขามาถึงนานมากแล้ว กระทั่งน้ำชาเปลี่ยนใหม่ไปหลายช้าน อดีตชายาหลงอ่องที่พิริพีไร จนถึงปานนี้ถึงค่อยเดินเยื้องย่างออกมา ฟังรู้ว่าเป็นเพราะนายของเขา แต่โรมานในเมืองหลวงจึงมีไม่กี่คนนักหรอกที่จะกล้าปฏิบัติกับเขาเยี่ยงนี้

ฉยงเหนียงนั่งลงก่อนจะเอ่ยเรียบๆ "องค์ชายรองทรงส่งคนมาถึงที่นี่ ไม่ทราบมีเรื่องใดจะชี้แนะ"

นึกถึงคำกำชับของหลิวเหยียนก่อนออกเดินทาง พ่อบ้านอู่ก็สงบอารมณ์แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวล "องค์ชายรองทรงได้ยินว่าพักนี้ร้านซุชินกับร้านซุยจี้เกิดข้อพิพาทขึ้นมากมาย ด้วยเห็นแก่ที่เป็นคนในราชวงศ์เช่นกัน อยากรช่วยองค์หญิงใหญ่คลี่คลายเรื่องกลัดกลุ้ม จึงทรงให้ข้าน้อยมาเชิญท่านไปสนทนาที่เรือนกุ้ยหลันเป็นพิเศษ"

รอยยิ้มเย็นชาดูจุน้ำแข็งผุดขึ้นบนใบหน้าของฉยงเหนียงขณะเอ่ยปฏิเสธ "ข้าไม่กล้ารบกวนหรอก เชิญพ่อบ้านกลับไปทูลตอบองค์ชายรองว่าทรงมีงานรัดตัว อย่าได้สิ้นเปลืองความคิดกับเรื่องเล็กน้อยเท่านี้เลย"

พ่อบ้านอู่เปลี่ยนสีหน้าทันตาเห็น ปากก็กล่าวอย่างฉุนเฉียว "องค์หญิงใหญ่ องค์ชายรองทรงหวังดีหรอกนะถึงได้ส่งข้าน้อยมาเชิญ ท่านรู้หรือไม่ว่ามีคนไปร้องเรียนถึงที่ว่าการเมืองหลวงแล้ว บอกว่าวัตถุพิพาทร้านซุชินกับร้านซุยจี้ของท่านใช้นั้นมีพิษ ถึงขั้นหวัดจะคร่าชีวิตผู้อื่น หากมิใช่องค์ชายทรงไกลเกลียด ผู้ที่มาเยือนในตอนนี้จะมิใช่ข้าน้อย หากแต่เป็นเจ้าหน้าที่จากที่ว่าการเมืองหลวง!"

ยามนี้ขงเหนียงไหนเลยจะมีแก้ไขดีเรื่องนี้ จึงยังคงเอ่ยเสียงราบเรียบ "หากมีคนร้องเรียน ข้าก็พร้อมรับมือ"

พ่อบ้านอุ๊นึกไม่ถึงว่าขงเหนียงจะไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด งานนี้องค์ชายรองให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เรือนกุ้ยหลันแห่งนั้นเป็นสถานที่อันยอดเยี่ยม ก่อนหน้านั้นหัวข้อที่องค์ชายรองเลี้ยงไว้ก็ถูกกักตัวอยู่ที่นั่น

เมื่อวานองค์ชายรองเป็นผู้สั่งการเองให้เข้ารับใช้เก็บกวาดเรือน บอกว่าจะมีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งมาพำนัก ผ่าห่มกับโต๊ะเครื่องแป้งล้วนให้เปลี่ยนเป็นของใหม่ทั้งหมด ประณีตหรูหราเป็นอย่างยิ่ง นี่ไม่คล้ายวิถีปฏิบัติตามปกติขององค์ชายรองเลยจริงๆ รอจนพ่อบ้านอุ๊ได้รับงานให้มาเยือนสกุลซุ่ย เขาถึงพลันเข้าใจกระจ่างทั้งหมด

ที่แท้้องค์ชายรองก็หมายจะซ่อนโฉมสะคราญไว้ในเรือนทองคำเลี้ยงดูองค์หญิงใหญ่เสนาหรงผู้กำลังลือเลื่องทั่วเมืองหลวงท่านนี่นี่เอง!

ในตำหนักขององค์ชายรองเชื่อว่ามิใช่เป็นพ่อบ้านเพียงคนเดียว ในสายตาขององค์ชายรองจะไม่รองรับคนไร้ประโยชน์ หากเขาทำให้งานที่้องค์ชายรองเป็นผู้กำกับเองล้มเหลว เช่นนั้นเขาก็ไม่มีวันได้เงยหน้าอ้าปากขึ้นมาอีกแล้ว

คิดมาถึงตรงนี้เขาจึงเอ่ยเสียงเย็นเยียบอย่างห้ามไม่อยู่ "องค์หญิงใหญ่จะไม่ไปตามคำเชิญขององค์ชายรองแน่หรือ"

ขงเหนียงไม่แยแส เพียงเอ่ยกับพ่อบ้านของคฤหาสน์สกุลซุ่ยที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งว่า "ส่งแขก"

ฟังจบพ่อบ้านอุ๊ก็ลุกพรวด เดินฉับๆ อย่างไม่สนใจใคร กระทั่งออกไปถึงประตูใหญ่ของคฤหาสน์แล้วตะโกนสั่งอยู่ตรงประตู "จงรีบเชิญตัวองค์หญิงใหญ่ไปตามนัดหมาย!"

ไม่ทันไรองค์กรักษ์ของตำหนักองค์ชายรองห้าหกคนก็บุกเข้ามา
ในคฤหาสน์สกุลซุ่ย

ที่แท้ตอนได้รับงานนี้พ่อบ้านอุปัชฌ์นุ่ตบประกายความคิดที่จะนำองค์กรักษ์
มาด้วย เมื่อองค์หญิงใหญ่ไม่ไปตามคำเชิญ เขาจะได้ให้องค์กรักษ์จับตัวนาง
ไปพบองค์ชายรอง

พ่อบ้านอุปัชฌ์นำเหล่าองค์กรักษ์เร่งฝีเท้าบุกไปยังโถงหน้า ตลอดทาง
แม้มีผู้คุ้มกันของคฤหาสน์สกุลซุ่ยหลายคนมาขวางทาง ทว่าล้วนถูก
เหล่าองค์กรักษ์เตะทรุดลงกับพื้นในไม่กี่เท้า

ทันทีที่พ่อบ้านอุปัชฌ์กลับเข้ามาในโถงหน้าก็เอ่ยกลั้วหัวเราะหยัน
"องค์หญิงใหญ่อย่างคงติดตามข้าน้อยไปพบองค์ชายรองดีกว่า หาไม่คงต้อง
ล่วงเกินรุนแรงเสียแล้ว ถึงตอนนั้นเกียรติของท่านก็จะพลอยมัวหมองไปด้วย"

คิ้วตาของฉงเหนียงปราศจากแววตื่นตระหนก เพียงมองพ่อบ้านอุปัชฌ์
อย่างเรียบเฉยและไม่เอ่ยวาจา

พ่อบ้านอุปัชฌ์จึงกัดฟันทำใจกล้า สั่งการต่อเหล่าองค์กรักษ์ที่อยู่เบื้องหลัง
"จงเชิญตัวองค์หญิงใหญ่กลับไป ระวังอย่าได้ทำให้นางบาดเจ็บ"

ขณะที่เหล่าองค์กรักษ์กำลังจะพุ่งตัวไปหาฉงเหนียง เสียงตวาดด่าทอ
ก็พลันดังออกมาจากด้านในของโถง "พวกโจรเหิมเกริม! ถึงกับกล้าจับตัว
องค์หญิงใหญ่เสียวีร เพื่อชีวิตแล้วไซ้หรือไม่!"

ฉับพลันก็มีชายฉกรรจ์สิบกว่าคนกระโดดลงมาจากบนกำแพง แต่ละคน
รูปกายบึกบึน กระจุกเข้าไปโอบล้อมคนจากตำหนักองค์ชายรองไว้ในพริบตา

ชายฉกรรจ์เหล่านี้คือองค์กรักษ์ที่ฉงเหนียงจัดเตรียมไว้เป็นพิเศษ ด้วยกังวลว่า
ตนจากไปแล้วฉงเหนียงกับลูกอยู่ในคฤหาสน์สกุลซุ่ยจะขาดผู้อารักขา

คนทั้งหมดล้วนเป็นผู้มีฤทธิ์สูงส่ง หัวหน้ากลุ่มก็คือกงซุนอู๋นั่นเอง

เขาตรงขึ้นหน้าไปแล้วเหยียดขาถีบใส่คนขององค์ชายรองที่พุ่งตัว
จะมาจับกุมฉงเหนียงจนกระเด็นไปไกลลิบ

กงซุนอู๋ใช้ชีวิตบนคมหอกคมดาบมาก่อน ยามลงมือจึงมุ่งหมาย
เอาชีวิต ไม่ก็ทำให้เจ็บหนัก หนึ่งเท่านั้นถีบใส่ช่วงล่างของอีกฝ่ายเข้า
อย่างถนัดถนี่ เสียงร้องโหยหวนจึงดังลั่นทันใด บาดแก้วหูคนทั้งหมด
จนปวดแปลบเลยทีเดียว

องค์ราชย์ที่เหลือของฝ่ายองค์ชายรองมีหลายคนยังไม่ได้แต่งงานมีบุตร
ความเร็วยามที่พวกเขาบุกขึ้นหน้าไปอีกครั้งจึงผ่อนช้าลงกว่าเดิม

ต่อให้เบียหวัดที่ตำหนักองค์ชายรองมอบให้จะสูงเพียงใด ตน
ก็ยังต้องสืบลูกอยู่ ผู้ที่อยู่ตรงหน้านี้ถึงกับจำเพาะถีบใส่ช่วงล่างของบุรุษ
ช่างไร้มโนธรรมสิ้นดี เพียงเห็นพวกพ้องของตนเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้น ทำทาง
เจ็บปวดครวคร่าวจนดวงตาเหลือกขาว คนฝ่ายองค์ชายรองที่เหลือก็เนื้อตัว
สิ้นเทาอย่างห้ามไม่อยู่

ฝ่ายกงซุนอู๋ที่มีฤทธิ์สูงส่งทั้งมีกำลังคนมากกว่าย่อมได้เปรียบ
ในทุกด้าน จึงขับไล่ฝ่ายตรงข้ามออกจากคฤหาสน์สกุลซุ่ยไปจนสิ้นได้อย่าง
รวดเร็ว

กงซุนอู๋รู้ว่าฉงเหนียงเป็นธิดาบุญธรรมของไทเฮา น้องสาวบุญธรรม
ของฮ่องเต้ ต่อให้เป็นขุนนางใหญ่บรรดาศักดิ์สูงก็ไม่กล้ามาต่อแยนางหรือ
แต่ช่วยไม่ได้ที่ผู้ลงมือคราวนี้คือองค์ชายรองหลิวเหยียน แม้จะยากตั้งดียังไม่มี
พระราชโองการแต่งตั้งหลิวเหยียนเป็นรัชทายาท กระนั้นในบรรดาพระโอรส
ที่เหลือ ไม่ว่าจะด้านความสามารถหรือชื่อเสียงบารมีล้วนแต่ห่างชั้นกับ

หลิวเหยียนลิปลับ คนทั้งหมดจึงเชื่อว่าหลิวเหยียนจะได้สืบทอดบัลลังก์อย่างแน่นอน อนึ่งอย่างดังกล่าวว่าผู้ไม่สนิทมิพึงแทรกกลางผู้ใกล้ชิดอย่างไรเสียขงเหนียงก็เป็นเพียงน้องสาวบุญธรรม ผิดกับหลิวเหยียนที่เป็นบุตรในไส้ ผู้ใดใกล้ชิดกว่าย่อมจะไม่ต้องเอ่ยถึง น่ากลัวว่าหากเกิดเรื่องขึ้นจริง จงยาคังตีก็ต้งยืนอยู่ข้างหลิวเหยียน

ดังนั้นกงซุนอู่จึงเดินมากล่าวตรงหน้าขงเหนียงว่า "พระชายาเมืองหลวงมิใช่สถานที่ร่มเย็นสงบสุข ให้พวกเราคุ้มกันท่านไปจากเมืองหลวงเถิด"

สิ่งที่กงซุนอู่สามารถนึกถึง ขงเหนียงเองย่อมจะนึกถึงได้มีต่างกัน ทั้งนางยังสงสัยด้วยการสวรรคตของไทเฮาในชาติก่อนน่าจะเกี่ยวพันกับหลิวเหยียน นางถูกคนเยี่ยงนี้หมายตา แม้เปลือกนอกนางไม่ได้แสดงสีหน้าอาการ แต่แท้ที่จริงในใจก็ประหวั่นพรึ่นพรีงเช่นกัน

เพียงแต่นางก็รู้ว่าตนเป็นเสาหลักของคนทั้งครอบครัว ลูกแฝดของนางยังเล็กนัก ส่วนบิดามารดาที่พี่ชายไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มการค้าหรือกลุ่มขุนนางก็ล้วนเป็นคนนอกกลุ่มพวกนี้ หากนางล้มลง สกุลซุยก็จบสิ้นแล้ว ดังนั้นนางจึงได้แต่ฝันยืนหยัดจนถึงที่สุดเท่านั้น

ขงเหนียงใคร่ครวญครุ่นหนึ่งค่อยเอ่ยตอบ "หัวหน้ากงซุนคุ้มกันข้าไปเข้าเฝ้าไทเฮาบนภูเขางวงซานก่อนค่อยตัดสินใจกันอีกครั้งเถอะ"

กงซุนอู่ฟังก็ระหวั่น นำพาเหล่ายอดฝีมือออกไปจัดเตรียมรถม้า รอจนขงเหนียงกับซุ่ยอวี่ขึ้นไปนั่งเรียบร้อยก็แล่นรถม้ามุ่งหน้าสู่ภูเขางวงซาน ครั้นไปถึงอารามชึ่นบนภูเขา ขงเหนียงจะเข้าพบไทเฮา จึงค่อยรู้ว่า เป็นเพราะพักนี้ จงยาคังตีล้มป่วย ไทเฮาจึงกลับไปวังหลวงแล้ว

ฉยงเหนียงกำหมัดแน่น รู้ว่าหิวเหียนต้องเตรียมการไว้ไม่น้อย ตั้งแต่ได้รับรู้ข่าวจากหิวผิงชวนเรื่องจะเกิดลมพายุขึ้นในวันจิงเจ้อ ฉะนั้น หากตอนนั้นนางเข้าวังแล้วได้พบไทเฮาก็ยังพอทำเนา กลัวแต่ว่านอกจาก จะไม่ได้พบ กลับจะเป็นการพาตัวเข้าสู่ร่างแหเสียเอง

เพียงแต่ชั่วขณะนี้ฉยงเหนียงก็ไม่อาจตัดสติใจเด็ดขาดที่จะไปจาก เมืองหลวงได้ เพราะนางรู้สึกอยู่ตลอดว่าคู่เสียจะไม่ลาจากนางไปอย่าง ง่ายตายเช่นนี้ นางยังคงวาดหวังว่าจะเสาะหาเขาพบ และสถานที่ซึ่งน่าจะ ได้รับข่าวแม่นยำมากที่สุดก็คือเมืองหลวง หากจากไปแล้วการจะเสาะหา ร่องรอยของคู่เสียโดยอาศัยเพียงกำลังของนางก็เท่ากับงมเข็มในมหาสมุทร

นางเดินลงบันไดหลายขั้นไปตามเส้นทางลงเขา ขณะที่จิตใจเค็งคว้าง อยู่นั้น พลันเห็นแฉกรน้อยรูปหนึ่งมายืนอยู่เบื้องหน้านาง

"สี่กาท่านนี้ ชังให้ตำชื่ออยากจะพบท่าน"

ฉยงเหนียงชะงักก็ก เมื่อก่อนนางเคยมาขอพบชังให้ตำชื่อ ทว่า เขาหลบหน้าไม่ยอมให้พบเรื่อยมา นึกไม่ถึงเลยว่าครานี้เขาจะเป็นฝ่ายส่งคน มาตามหานางเอง

นางให้กงซุนอู้อีรออยู่ด้านนอก ก่อนติดตามแฉกรน้อยเข้าสู่ห้องกรรมฐาน ที่ชังให้ตำชื่อใช้นั่งสมาธิ

เมื่อเข้ามาในห้อง ฉยงเหนียงมองเห็นงานหยกใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เบื้องหน้าชังให้ตำชื่อได้ตั้งแต่ปราดแรก สิ่งที่สำคัญอยู่บนงานหยกใบนั้นก็คือ ภาพหกภพภูมิ* ในพุทธศาสนา

* หกภพภูมิ ศาสนาพุทธเชื่อว่าภพกระทำในชาติก่อนของสรรพชีวิตจะทำให้ดำรงอยู่ในสถานภาพแตกต่างกัน ในแต่ละชาติ สถานภาพที่ดำรงอยู่นี้เรียกว่า 'หกภพภูมิ' อันได้แก่ เทวภูมิ (ฉกภาพจรมุมิ) อสุภูมิ (อสุภายภูมิ) มนุษย์ภูมิ (มนุษย์ภูมิ) เดรัจฉานภูมิ (ดิรัจฉานภูมิ) เปรตภูมิ (เปรตวิสัยภูมิ) และนรกภูมิตามลำดับ สรรพชีวิต ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในหกภพภูมินี้จนกว่าจะหลุดพ้น

ครั้นฉงเหยิงเดินเข้าไปใกล้ขึ้น จึงค่อยพบว่าในจานหยกคล้ายบรรจุน้ำไว้ โดยที่น้ำนั้นถึงกับไหลเวียนอยู่ภายในจานหยกได้ ยามที่ไหลผ่านเทวภูมิ อสูรภูมิ มนุษย์ภูมิ เดรัจฉานภูมิ เปเรตภูมิ และนรกภูมิ น้ำล้นปรากฏสีล้นที่แตกต่างกัน

ยามไหลผ่านนรกภูมิ น้ำจะเป็นสีแดงประดุจโลหิตอันเข้มข้น ยามไหลผ่านเปเรตภูมิ ผิวน้ำถึงกับผุดฟองอากาศผุดขึ้นลงนับไม่ถ้วน ดูประตอดอยากที่ปากเล็กฟุงโร ชวนให้ผู้พบเห็นสันสะท้านทั้งที่ไม่รู้สึกหนาว ยามไหลผ่านอสูรภูมิยังปรากฏเป็นภาพของผีหมัวจ้อตัว* ในปางเก้าเศียร พันเนตรปากพันไฟอีกด้วย

ฉงเหยิงไม่เคยได้เห็นสิ่งของที่ซับซ้อนตื่นตาเพียงนี้มาก่อน จึงอดไม่ได้ที่จะตะลึงงันไปเล็กน้อยก่อนเพ่งสมาธิมองดูอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง เมื่อน้ำไหลสู่เทวภูมิ โบหน้าของเทวรูปที่ปรากฏขึ้นถึงกับละลายยู่เสียยิ่งยวด ทั้งคิ้วตายังคล้ายขยับได้ สีหน้าดูเหมือนหลุ่เสียในยามชุนเคื่องไม่มีผิดเพี้ยน

ฉงเหยิงชมดูจนดวงตาร้อนระเฝ้าว เมื่อคิดว่าจนบัดนี้ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นตายร้ายดีอย่างไร ไฟอันรุ่มร้อนที่สูมอยู่ในใจนางก็ลุกโผลง ส่งผลให้เลือดที่หวานควพลันกระอักฟ่นออกจากลำคอ สาดกระเซ็นลงในจานหยกนั้น

พริบตาน้ำที่จางหวงดูราวกับกำลังเดือดพล่านเหมือนจะเอ่อทัน ออกมาก็ไม่ปาน ซ้ำมีเสียงประดุจภูตผีนับไม่ถ้วนกำลังคร่ำครวญหวนไห้ อีกด้วย

"เวรกรรม...เวรกรรมแท้ๆ..." ซังไห้ดำซื่อปรือตาขึ้นเล็กน้อย เอ่ยขึ้น

* ผีหมัวจ้อตัว หมายถึงท้าวเวปจิตติ ราชาแห่งเหล่าอสูร

หนึ่งประโยคแล้วยกมือรินน้ำชาที่ค้างอยู่ในถ้วยลงไปในงานหยก

พอน้ำชากระทบจานหยก ปรากฏการณ์พิสดารในนั้นก็ค่อยๆ
สลายหายไป จนกระทั่งหวนคืนสู่ความสงบในที่สุด

ฉยงเหนียงกระอักเลือดเสียคำนั้นออกไปแล้ว ให้อุสึสึกว่าช่องอกที่ติดอัด
มาหลายวันโปร่งโล่งขึ้นไม่น้อย นางจึงเงยหน้าขึ้นสอบถามว่า "สิ่งที่ข้าได้เห็น
เมื่อครู่คืออันใดกันแน่ ขอคำอธิบายความกระจ่างด้วย"

ซังไห้ตำซื่อเอ่ยปากกล่าวเนิบๆ "ครั้งแรกที่อาตมาได้พบหลางอ่อง
เขายังเป็นเด็กน้อยผู้หนึ่ง วันเวลาตกพากของเขาแฝงด้วยเคราะห์ มีชะตา
เดียวดายทั่วาก็เผยซึ่งพลังแห่งมังกรอันสูงศักดิ์ ชวนให้ผู้อื่นอ่านไม่เข้าใจ
จวบจนวาสนาชักพาให้อาตมาบังเอิญได้งานดวงชะตาหกภพภูมินี้มา
ถึงได้รู้ว่าดวงเช่นนั้นของเขาคือผู้เปี่ยมปัญญาที่ค่อยๆ คลาดจากตำแหน่งเดิม
ไป เพราะหลงยึดมั่นถือมั่นกับการเวียนว่ายไม่หยุดยั้ง"

ฉยงเหนียงกะพริบตามอง ยังคงฟังวาจาของอีกฝ่ายไม่เข้าใจ

ซังไห้ตำซื่อเบิกตาขึ้นกึ่งหนึ่งก่อนจะเอ่ยออกมาตรงๆ "เช่นเดียวกับ
ที่สีกาเวียนว่ายในสังสารวัฏมาแล้วหนึ่งรอบ ความยึดมั่นถือมั่นของหลางอ่อง
ทำให้เขาเวียนว่ายมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว บุญบารมีจึงถูกบั่นทอนลงไป
ตามลำดับ จนตอนนี้ใกล้จะไม่เหลือบุญบารมีคุ้มครองอีกต่อไป...ในสายตา
ของสีกา ตนเองผ่านชีวิตมาสองชาติภพ ทว่านี่กลับเป็นเพียงช่วงตอนหนึ่ง
ของการเวียนว่ายตายเกิดเท่านั้น"

ฉยงเหนียงตระหนกอยู่ในใจ นึกไม่ถึงว่าซังไห้ตำซื่อจะรู้ละเอียด
ถึงเพียงนี้ หรือว่าอุสึสึกเป็นคนบอกเขา?

ดูเหมือนซังไห้ตำซื่อจะเข้าใจความคิดของนางอย่างกระจ่างแจ้ง จึง

คลี่ยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ย "หลงอ๋องมิได้เป็นผู้แพร่พรายหรือ หากแต่เป็น
ตราประทับแห่งพุทธะบนแขนของสีกาที่ยืนยันความจริงข้อนี้"

เขากล่าวต่อไปว่า "งานหกภพภูมินี้แกะสลักตามพื้นดวงของหลงอ๋อง
ด้วยหยกพิเศษที่สื่อวิญญาณได้ หากอาตมาตายไม่ผิด หลงอ๋องกับสีกา
พัวพันกันอยู่ในหกภพภูมิมามากชาติภพแล้ว มิใช่เพียงสองชาติภพนี้
ที่สีการับรู้ ทว่าทั้งสองคนเริ่มผูกกรรมนี้ขึ้นตั้งแต่เมื่อไรและด้วยสาเหตุใต้นั้น
สุดที่อาตมาจะรู้ได้..."

ดวงชะตาของหลงอ๋องพิสดารยิ่งนัก เดิมที่เขาเป็นผู้เปี่ยมปัญญา
กลับชาติมาเกิดจนรู้แจ้งในหลักธรรมสูงท่วมภูมิ แต่ด้วยไว้ราสนาในด้านความรัก
ฉันทนุ่่มสาว ทุกชาติภพของเขากับสีกาจึงล้นลงเฉยอย่างน่าเศร้า ท่านอ๋อง
คิดว่าอดีตชาติสั่งสมตบะบารมีไว้สูงเกินไป ทั้งโสดังหารก็เข้มข้นยิ่งนัก จึง
เป็นเหตุให้เข้าไปใกล้สีกาเมื่อใด สีกา ก็จะได้รับผลกระทบจากพลังทำลายล้าง
ของเขา ไม่ว่าจะเผชิญผ่านอันใดมา ทำยที่สุดสีกาล้วนต้องตายอย่างอนาถ
ต่อหน้าเขาอยู่ร่ำไป สองชาติภพนี้เขาจึงเลิกบำเพ็ญตบะบารมีเสียเลย
หวังแต่เพียงว่าสีกาจะสามารถแคล้วคลาดปลอดภัย

ทว่า เป็นเพราะสูญเสียตบะบารมีไปแล้วทำให้เขาไม่อาจรักษา
ความทรงจำไว้ได้อีก ดังนั้นชาติก่อนแม้มีจุดบรรจบพบเจอกับสีกา สุดท้าย
ก็ต้องคลาดคลากันไปอยู่ดี หลังจากเขาสูญเสียตบะบารมีก็กับความทรงจำไป
ก็ไม่มีความสามารถจะเก็บกักโชควาสนาของตนไว้ได้ แต่เพราะเขากับสีกา
ผูกกรรมร่วมกันมานับชาติภพไม่ถ้วน จนก่อเกิดเป็นความเชื่อมโยงที่ไม่อาจ
อธิบาย โชควาสนาของเขาจึงถ่ายเทมาสถิตบนร่างของสีกาแทน"

วาจานี้ตรงกับคำกล่าวของเขาในคราวก่อน ที่บอกว่ามีคนบั่นทอน

โชควาสนาให้กับนาง ถึงแลงมาซึ่งการเกิดใหม่ของนางในชาตินี้

ฉยงเหนียงไม่มีแก๊ใจจะฟังเรื่องในอดีตชาติเหล่านั้น เพียงซักถามเสียงสั้นว่า "ต้าซือ หลางอ่องในชาตินี้สิ้นโชควาสนาแล้วหรือ"

ซังไห่ต้าซือหรีตาลงเล็กน้อยก่อนตอบ "เป็นชะตา เป็นดวงโดยแท้ โชควาสนาของเขาแม้เชื่อมโยงกับสีกา แต่สีกาพึงรู้ว่าชะตาของเขา ถูกกำหนดแล้ว หากสีกาตั้งต้นจะอยู่ร่วมกับเขา เกรงว่าคงต้องซ้ำรอยเดิมอีก"

ฉยงเหนียงรู้ว่าที่ซังไห่ต้าซือเอ่ยนั้นหมายถึงคู่เสียมีชะตาเดียวตายพิฆาตคนรอบข้าง ต่อให้ชาตินี้นางมีโชควาสนาเปี่ยมล้นก็ยากจะหักล้างชะตาของเขาได้ หากอยู่ร่วมกับเขาต่อไป น่ากลัวว่านางจะต้องลงเอยด้วยความตายเฉกเช่นหลายชาติที่ผ่านมา

ซังไห่ต้าซือเห็นนางไม่พูดจาจึงเอ่ยต่อ "ดูแล้วดาวคู่ครองของสีกาในชาตินี้สถิตตำแหน่งวังหลวง หากไม่มีปัญหาอื่นใด นี่ก็คือชะตาพญาหงส์ผู้เปี่ยมลาภยศ ด้วยเห็นหลางอ่องกับสีกาผูกบุพเพผายนะมาหลายชาติภพแล้ว อาตมาก็หึกใจไม่ลง ถึงได้บ่มบ่ามแพรงพรายลิขิตฟ้า หากสีกายินดีอาตมาก็เต็มใจช่วยสีกาตัดบ่วงกรรมนี้เสีย ทั้งทำให้ผู้ที่พึงอยู่ในเทวภูมิได้กลับใจ ไม่ดันทุรังอยู่ในห้วงทุกข์แห่งการเวียนว่ายต่อไปอีก"

ฉยงเหนียงนั่งฟังอย่างเงียบเชียบ ตามคำกล่าวของซังไห่ต้าซือ หากนับแต่นั้นนางแยกทางกับคู่เสีย ชาตินี้นางก็ยังนับว่ามีทางรอด สุดท้ายจะมีชะตาเป็นถึงฮ่องเฮาแห่งวังหลวงด้วยซ้ำ ทว่าหากติดตามคู่เสียต่อไป จุดจบสุดท้ายก็อาจต้องตายอนาถเช่นเดิม

เหล่านี้นางล้วนฟังเข้าใจแล้ว กระนั้นนางก็ยังคงถามซ้ำอย่างคือวัน

"ตอนนี้หลงอ๋องสิ้นโชควาสนาแล้วหรือไม่"

ซังให้ต้าซือห่อเก็บจานหยกนั้นด้วยผ้าเนื้อหยาบก่อนจะตอบเรียบๆ

"สิ่งที่อาตมาเพิ่งกล่าวลั่นหมดสิ้นแล้ว ที่เหลือต้องขึ้นอยู่กับชะตาของเขาเอง"

จบคำซังให้ต้าซือก็เชิญขงเหยียงออกไป

85

ฉยงเหนียงยืนค้ำอยู่หน้าประตูห้องกรรมฐานด้วยท่าทางเหม่อลอย พลังเฝ้าถามตนเองว่าจะทอดทิ้งผู้เสียเพื่อรักษาโชควาสนาในชาตินี้ไว้หรือไม่

หากเป็นช่วงแรกของการเกิดใหม่ แน่ใจว่านางปรารถนาความมั่นคงปลอดภัยตราบนานชั่วชีวิต ทว่าภายหลังนางกับคู่เสียได้เผชิญผ่านเรื่องราวต่างๆ มาด้วยกัน นางก็ไม่กล้าแม่แต่จะคิดภาพที่ตนต้องมีชีวิตอยู่เพียงลำพังแล้ว

แม้ไม่รู้ว่าหลายชาติที่ผ่านมานางเริ่มผูกพันกับคู่กรรมผู้นั้นไว้เช่นไร ทว่าต่อให้ชาตินี้เป็นบุพเพทายนะ นางก็ไม่อาจตัดใจลงได้

พอนางเดินออกมาจากลาน กงซุนอู้อี้ที่รอคอยอยู่อีกด้านเห็นสีหน้านาง ซีดขาวก็ถามขึ้นว่า "ไม่สบายตรงไหนหรือไม่ขอรับ"

ฉยงเหนียงส่ายหน้าก่อนกล่าว "ท่านพ่อท่านแม่กับลูกแฝดของข้า

จะให้รั้งอยู่ในเมืองหลวงต่อไปไม่ได้ ต้องขอให้หัวหน้าพาพวกเขาไปยังเรือนที่ข้าซื้อไว้ที่อื่นเป็นการลับก่อน"

กงซุนอู้อึ้งฟังออกว่าวาจาของนางคล้ายยังคงกล่าวไม่จบจึงซักถามต่อ "เช่นนั้นพระชายาเล่า"

ฉยงเหนียงตอบด้วยน้ำเสียงอันแน่วแน่ "ข้าจะไปเสาะหาท่านเองตามเลียบบแม่น้ำที่เกิดวาทภัย"

กงซุนอู้อึ้งรู้ว่าชายาหลวงองค์นี้ดูคล้ายบอบบาง แต่แท้ที่จริงก็เป็นคนดีอีกรูปหนึ่ง เรื่องที่นางตัดสินใจจะทำแล้วไม่มีผู้ใดขัดแย้งได้ เขาจึงทำตามคำสั่งของนาง เตรียมจะส่งคนสกุลซุ่ยกับแฝดชายหญิงตัวน้อยจากไป

ครั้นถึงคฤหาสน์สกุลซุ่ยแล้ว ในวังกลับมีพระราชโองการลงมาบอกชัดว่าจายาคังดีคิดถึงทายาทที่หลวงองค์นี้ไว้คุณนี้เป็นอย่างยิ่ง ให้ฉยงเหนียงพาลูกทั้งสองเข้าวัง

ขณะนี้คนจากในวังมาคอยอยู่ที่นอกประตูแล้ว

ฉยงเหนียงมองเหวินไท่อันผู้มาถ่ายทอดพระราชโองการพลางเอ่ยเสียงเบา "ขอเหวินกงงโปรดเข้าวังไปกราบทูลด้วย เร็วๆ นี้ลูกน้อยสองคนของข้าบังเอิญเป็นหวัด เกรงว่าเข้าวังแล้วจะนำโรคไปติดฝ่าบาทได้ วันหลังค่อยเข้าวังจะดีกว่า"

เหวินไท่อันถอนหายใจก่อนกล่าว "ขอเรียนตามตรงโดยไม่ปิดบังตอนนี้ฝ่าบาทประชวรจนไม่อาจลิ้มพระเนตรด้วยซ้ำ กระนั้นกลับทรงเรียกชื่อของหลวงองค์ตลอดเวลา ไท่เฮาทรงเห็นแล้วโปรดพระทัยยิ่งนัก จึงมีพระบัญชาให้ข้านำน้อยมาพาชื่อจื่อหน้อยกับเชียนจูน้อยเข้าวัง ขอองค์หญิงใหญ่อย่าได้

บายเบียงเลย!"

ฉยงเหนียงแฉ้งใจว่าคราวนี้ไม่อาจขับไล่คนในวังออกไปได้ จึงจำต้องเปลี่ยนชุดแล้วพาลูกน้อยทั้งสองเข้าวังไปด้วยตนเอง

เมื่อมาถึงหน้าตำหนักบรรทมของจยาคังตี้ นางก็ใช้ถ้อยคำนุ่มนวล ปฏิเสธเจตนาดีที่คนในวังจะช่วยนางอุ้มลูก ยังคงใช้สองมืออุ้มซีเหอกับ ร้วหว่าข้างละคนแล้วเดินเข้าตำหนักบรรทมไป

ภายในตำหนักบรรทมอบอวลไปด้วยกลิ่นยา เห็นที่เหตุไม่คาดฝัน ที่เกิดขึ้นกับฉู่เสียดจะทำให้จยาคังตี้สะเทือนใจมากจริงๆ

ผู้ที่เฝ้าไข้อยู่เบื้องหน้าตั้งมั่งกรก็คืออันเยี่ยอ่องหลิวซีกับองค์ชายรอง หลิวเหยียน

หลิวเหยียนซ่อนตามองไป เห็นฉยงเหนียงสวมชุดกระโปรงสีชาวดวงหน้าแม้มิได้มัดแป้งเขียนคิ้ว ทว่าช่วงวัยอันยอดเยี่ยมที่สุดของสตรี ก็คือเครื่องประทีนโคมชั้นเลิศอยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นริมฝีปากที่แดงผุดผาด ฟันที่ขาวกระจ่างตา กับคิ้วใบหลิวที่มีสีอ่อนเข้มพอเหมาะ ล้วนแต่ทำให้ผู้ชมเพลลิตตาเป็นอย่างยิ่ง

หลิวเหยียนนึกถึงเรื่องที่น่างสั่งให้คนไล่ตะเพิดพ้อบ้านกับเหล่าองครักษ์ของเขาออกมา ความดุดันเช่นนี้ในหมู่สตรีทั่วเมืองหลวงยากจะเสาะหาคนที่สองโดยแท้ ซึ่งทำให้เขายิ่งสนใจในตัวนางมากกว่าเดิม

นางสวมอาภรณ์ดีสีขาวทั้งร่าง...นี่กำลังไว้ทุกข์ให้ฉู่เสียดอยู่หรือ ช่างเป็นสตรีที่รักมันยืนนานนัก เพียงแต่เจ้านั้นไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ไม่ว่าจะความรักจะลึกซึ้งเพียงใดก็ต้องเปลี่ยนจากเข้มข้นเป็นจืดจางลง

ยามนี้พระบิดาประชวรจนลุกไม่ขึ้น บ้านเมืองไม่อาจไร้ผู้นำ

แม้สักวันเดียว ตนก็คือตัวเลือกประมุขแผ่นดินอันยอดเยี่ยมที่สุด ทว่า พี่ชายใหญ่ที่หลุดจากตำแหน่งรัชทายาทไปแล้วนั้นยังอุทิศส่้ามา่วมด้วยอีก เพื่อฝันจะเปลี่ยนพระทัยพระบิดาด้วยการสวมบทเป็นลูกกตัญญูผู้บากบั่น ตนจะต้องเฝ้าระวังไม่ให้พลาดสายตา จะปล่อยให้เกิดเหตุแทรกซ้อน ในเวลานี้ไม่ได้

หลิวเหยียนคาดเดาความคิดของพระบิดาออกเสมอมา รู้ว่าพระองค์ ปวดร้าวที่สูญเสียเจ้าลูกนอกสมรสนั้นไป บัดนี้แก้วตาดวงใจในพระทัย ย่อมจะเป็นเด็กแฝดที่มีสายเลือดของคู่เสียคู่หนึ่ง

ฉงเหียงเป็นสตรีที่ชาญฉลาด ย่อมรู้ว่าสถานการณ์ในตอนี้ ควรจะเลือกเช่นไร ขอเพียงนางยินยอม ตนจะแต่งงานเป็นชายารอง อย่างเป็นทางการ เช่นนี้แล้วเด็กแฝดคู่หนึ่งก็จะกลายเป็นลูกเลี้ยงของตน สามารถกลับเข้าวงศ์ตระกูลมาใช้แซ่หลิวและมีชื่อในบันทึกลำดับเชื้อพระวงศ์ ได้อย่างชอบธรรม

หากมีลูกแฝดชายหญิงของคู่เสียมาเป็นหมากต่อรอง ก็ไม่ต้อง กังวลว่าพระบิดาจะไม่มอบบัลลังก์ให้ตน ทั้งเมื่อวานตนก็ได้บอกความนัยนี้ ต่อพระบิดาอย่างอ้อมค้อมแล้ว

เนื่องจากฉงเหียงลงนามในหนังสือหย่าร้าง จึงตัดความเกี่ยวข้องกับ คู่เสียไปก่อน ตอนี้คู่เสียตายไป นางย่อมไม่มีความจำเป็นต้องครองตัว เป็นม่าย ต่อให้อุ้มลูกสองคนไปแต่งงานใหม่กับผู้อื่นพຽงนี้เลย ก็ไม่เหมาะ ที่พระบิดาจะก้าวก่าย หรือต่อให้อยากทวงหลานสองคนกลับมาอยู่ข้างกาย ก็ไม่สะดวกจะเอ่ยปากเพราะชาติกำเนิดของคู่เสียยังเป็นความลับ

ทว่าหากพระบิดายอมพระราชทานสมรสให้ฉงเหียงแต่งงานกับตน

เช่นนั้นนางก็จะเป็นสะใภ้หลวงที่ถูกต้อง เด็กแฝดสองคนก็จะสามารถ
กลับเข้าสู่สกุลหลิวมาพำนักยาวอยู่ในวังได้ตลอดเวลา

ด้วยจับความคิดของจยาคังดีได้ว่าพระองค์ไม่ปรารถนาจะให้รุ่นหลาน
ตกเป็นของสกุลอื่นอีก หลิวเหยียนถึงได้เป็นฝ่ายเสนอจะแต่งงานกับ
ฉยงเหียง ซึ่งข้อเสนอนี้ของเขาก็ทำให้จยาคังดีหัวนี้ไหวแล้วจริงๆ

ยามนี้พระองค์ไม่อาจมัวคำนึงว่าน้องสาวบุญธรรมผู้รักมั่นอยู่กับ
ผู้ใด การทวงคืนหลานชายหลานสาวของพระองค์กลับเข้าราชวงศ์ต่างหาก
ที่สำคัญที่สุด

พิจารณาทุกด้านแล้วในหมู่องค์ชายก็มีแต่เหยียนเอ๋อร์ที่ใจกว้าง
โอบอ้อมอารีกว่าใคร ทั้งเป็นสหายสนิทของวังชานด้วย เหตุที่เหยียนเอ๋อร์
ยอมเอ่ยปากเสนอจะแต่งงานเป็นชายารอง ก็คงเพราะคิดจะ
ให้การดูแลบุตรภรรยาของสหายที่ล่วงลับ หากซีเหอกับบัวหว่าได้เป็น
บุตรในนามของเหยียนเอ๋อร์ เชื่อว่าเหยียนเอ๋อร์ต้องปฏิบัติกับพวกเขา
เสมือนบุตรในไส้เป็นแน่

วังชานคือบุตรชายของพระองค์แต่กลับไม่อาจใช้แซ่หลิว นี่เป็น
ความเสียดายที่สุดในชีวิตของจยาคังดี แม้ว่าครั้งนี้ต้องสูญเสียบุตร
อันเป็นที่รักไปอย่างปวดร้าว แต่หากทำให้หลานสองคนได้กลับเข้าสู่
วงศ์ตระกูลก็นับว่าดีเช่นกัน

ด้วยกอดความคิดเช่นนี้ไว้ เมื่อวานจยาคังดีจึงมิได้ตำหนิข้อเสนอ
ของหลิวเหยียน 'เรื่องนี้ยังต้องหารือกับเสด็จย่าของเจ้าก่อน ถึงจะ
พระราชทานสมรสได้' น้ำเสียงถึงกับแฝงนัยว่าเห็นห้องอยู่ในที่

หลิวเหยียนได้รับความเห็นชอบจากจยาคังดีโดยนัย ทั้งคิดว่า

แผนของตนไร้ช่องโหว่ก็ว่าได้ สายตาที่ทอดมองฉยงเหนียงในยามนี้ จึงไม่แคล้วใจแจ้งอยู่บ้าง ประหนึ่งกำลังมองลูกไก่ในกำมือ

ฉยงเหนียงปล่อยให้ขามองไปเช่นนั้น เพียงถวายพระพรจายาคังตั้งด้วย สายตาอันแน่วหนึ่ง

จายาคังตีเห็นเด็กน้อยที่ขาวนวลดูจกัอนแบ่งทั้งสองขยุกขยิกอยู่ใน อ้อมกอดของนาง จิตใจก็พลันแจ่มใสกระชุ่มกระชวยขึ้น จึงรีบเอ่ยอย่าง อดใจรอไม่ไหว "อุ้มเด็กๆ มาให้เราดูเร็วเข้า"

นางกำนัลสองคนรับตัวเด็กน้อยทั้งสองมา แล้วอุ้มพามาถึงบนตั่งมังกร ร้วหวาเป็นเด็กหญิงที่ซุกซนกว่าพี่ชาย นางไม่สนใจว่าเป็นตั่งมังกรมั่งกร อันใด ถึงกับกระดกกันเล็กๆ ที่ห่อด้วยผ้าขึ้นแล้วโยกสายไปมา จากนั้นยัง คลานพรวดมาแลบลิ้นใส่จายาคังตีแล้วหัวเราะอย่างแสนเบิกบานใจ

ซีเหอกก็ไมยอมน้อยหน้า ปีนปายขึ้นไปบนร่างจายาคังตี หมายมุ่งจะดึง หนดคราที่ลั่นอุ้งมือเล็กโดยไม่กลัวคนแปลกหน้าสักนิด

ในใจจายาคังตีพลันอุ้นซ่าน หน้าตาของร้วหวาละม้ายฉิงโหรวอย่างยิ่ง จริงๆ ครั้นเบนสายตาไปด้านข้างมองดูซีเหอกที่ถอดแบบวังซ่านน้อย มาทุกกระเบียด ขอบตาของพระองค์ก็เปียกชื้นทันใด สะอื้นให้จนไม่รู้ ควรจะเอ่ยเช่นไรแล้ว

ชั่วขณะนี้พระองค์คิดแต่เพียงว่าวันหน้าเมื่อไปถึงยมโลกจะชี้แจง กับฉิงโหรวได้อย่างไร พระองค์เป็นถึงฮ่องเต้ผู้สูงส่งเหนือใครแท้ๆ แต่กลับ ไม่ได้ดูแลบุตรที่มีเพียงคนเดียวของพระองค์กับนางให้ดี หากพระองค์ ยังนิ่งเฉยไม่แทรกแซง ฉยงเหนียงมีคุณธรรมรู้คุณคนคงจะให้ซีเหอกกลับเข้า สกูลธูไปสืบทอดบรรดาศักดิ์ของวังซ่านเป็นแน่ เช่นนั้นไม่เท่ากับไปเพิ่ม

ลูกหลานให้เจ้าผู้ถูกข่มขืนอย่างเสียเปล่าหรือ

คิดมาถึงตรงนี้ แล้วพิศมองท่าทางชวนเอ็นดูของหลานทั้งสองอีกหน ความลังเลเล็กน้อยที่เคยมีก็ถูกจയാคังตีโยนทิ้งออกนอกสมองไปจนสิ้น หัวใจทั้งดวงคิดแต่จะทำให้หลานชายหลานสาวกลับเข้าสู่สกุลหลิวเท่านั้น

พระองค์จึงเอ่ยปากออกมาในที่สุด "องค์หญิงใหญ่เสาทรงควรรู้ว่า บุตรชายหญิงของเจ้ายิ่งเล็กนัก สมควรรักถนอมพวกเขา ไม่ให้ต้องขาดบิดา นานเกินไป ในเมื่อหนังสือหย่าร้างของวังชานระบุชัดแต่แรกว่าลูกเป็นของเจ้า เช่นนั้นทางด้านสกุลผู้ยอมจะรับบุตรหลานในใหม่เมื่อญาติมาสืบสายตระกูลเอง ส่วนเจ้าเป็นคนในราชวงศ์อยู่แล้ว ก็สามารถเกี่ยวดองกันอีกชั้นหนึ่ง วันนี้เราจะขอเป็นผู้ออกหน้า ยกเจ้าให้เป็นชายารองขององค์ชายรองดีหรือไม่"

ฉยงเหนียงฟังจบก็ยกหน้าขึ้นด้วยสีหน้าที่ตกตะลึง นางนึกไม่ถึง โดยสิ้นเชิง ผู้เสียเพิ่งจะหายสาบสูญไปเพียงครึ่งเดือน จയാคังตีที่ยังลี้ภัยอยู่ ถึงกับมีความคิดจะพระราชทานสมรสให้นางแล้ว!

นางหันมองขวับไปทางหลิวเหยียนทันใด เห็นใบหน้าของเขา ฉาบไปด้วยความอ่อนน้อม ไม่มีแววกระหยิ่มได้ใจแม้สักนิด ทว่าดูจากสีหน้านั้นกลับบ่งชี้ว่าเขาารู้เรื่องที่จയാคังตีจะจับคู่ส่งเดชนี้ตั้งแต่แรก ผิดกับหลิวซีที่ปากอ้ากว้าง สายตาที่มองน้องชายคนรองก็แลดูชับช้อนอยู่บ้าง

ฉยงเหนียงรีบคุกเข่าลงกับพื้นดังตู่บก่อนตอบ "องค์ชายรองทรงเป็นผู้มีความสามารถโดดเด่น ประหนึ่งไม้เนื้องามค้ำจุนรากฐานของบ้านเมือง ต่างจากหม่อมฉันที่เคยแต่งงานแล้ว ข้ามีบุตรธิดาอีกหนึ่งคู่ ไม่คู่ควรกับองค์ชายรองแม้แต่น้อยเพคะ"

จയാคังตีเอ่ยด้วยสีหน้าที่อ่อนล้าเล็กน้อย "องค์หญิงใหญ่เสาทรง

เป็นบรรดาศักดิ์ที่เราแต่งตั้งเอง ฐานะเจ้าสูงส่งมีอันใดไม่คู่ควร ที่เจ้าจะแต่งงานใหม่นี้เหียนเอ๋อร์กี้ไม่ได้ถือสาเลยสักนิด เขาเป็นคนใจกว้างเอื้อเฟื้อ ต้องปฏิบัติต่อซีเหอและร่วหวาเป็นอย่างดีเน่ ภายหน้าเด็กสองคนนี้ยังสามารถใช้สกุลของราชวงศ์ นี่เป็นเกียรติสำหรับพวกเขามากเพียงใด เจ้าในฐานะมารดา ทุกเรื่องพึงคำนึงถึงบุตรธิดาเป็นอันดับแรก ตามความเห็นของเราแล้วการแต่งงานนี้เป็นคู่สวรรค์สร้างโดยแท้"

หลิวซีฟิงอยู่ด้านข้างจนที่มที่ออกไปทีเดียว ทว่าได้ยินพระบิดารับสั่งถึงขั้นนี้แล้ว เขาย่อมต้องเอออเพื่อแสดงออกซึ่งใจกตัญญู "น้องรองของข้าเป็นคนใจดีมีเมตตาอย่างแท้จริง ผู้ที่จวนอื่นไม่ต้องการ เขาล้วนรับไว้อย่างเต็มอกเต็มใจ แม้แต่ชายารองที่ข้าหายทิ้งไปเขาก็ยังรับดูแลเป็นอย่างดี เห็นชัดว่าเป็นบุรุษมากน้ำใจโดยกำเนิด องค์หญิงใหญ่ก็อย่าได้บอกรัดเจตนาดีของน้องรองเลย"

ฉยงเหนียงคร้านจะใส่ใจวาจาวิเศษอันไร้แก่นสารของหลิวซีฟิงเพียงสุดหายใจเข้าแรงๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด "หลงอ่องยังไม่รู้เป็นตายร้ายดี ไยฝ่าบาทต้องทรงรีบร้อนจะหาบิดาใหม่ให้บุตรของเขาเช่นนี้เล่าเพคะ"

ครั้นวาจານี้กล่าวออกมา ทุกคนในตำหนักบรรทมล้วนตื่นตระหนกไม่ว่าใครก็ฟังออกถึงความหมายจบบ้างในถ้อยคำของนาง

จยาคังตั้ยอมเป็นผู้จัดงานมงคลให้นางอีกหน นี่คือการดีอันยิ่งใหญ่ เทียมฟ้า คือพระเมตตาหาใดเสมอเหมือน ฉยงเหนียงผู้นี้กินดีมีหัวใจเสียลงไปหรือไร ถึงกับกล้าตีเถียนต่อพระพักตร์เยี่ยงนี้

เห็นจยาคังตั้มีสีหน้าเคร่งขรึมลง ฉยงเหนียงก็ไม่ระย่อแม้แต่น้อย ยังคงเขินหน้ามองพระองค์พลางเอ่ยต่ออย่างเอือกเย็น "ที่หม่อมฉันเข้าวังมา

ครานี้ก็หมายจะขอพระราชโองการจากฝ่าบาท ให้ทรงโยกย้ายทัพเรือของกองทหารในมือกลางอ่องแก่หม่อมฉัน หม่อมฉันต้องการจะไปยังเขตประสพภัยเพื่อเสาะหาหลวงอ่องด้วยตนเอง ไม่ว่าจะป็นหรือตาย หม่อมฉันก็จะพาเขากลับมาให้จงได้พะคะ"

ระดับเสียงของฉยงเหนียงไม่ดังนัก ทว่าทุกถ้อยคำทุกประโยค ล้วนมีพลังหนักแน่น

หิวซีที่อยู่อีกด้านเอ่ยปากอย่างอดไม่ได้ "องค์หญิงใหญ่กล่าวเยี่ยงนี้ขาดความเคารพโดยแท้ ถึงกับไม่แยแสเจตนาดีของเสด็จพ่อข้าเขียวหรือ"

หิวเหยียนเอ่ยขึ้นบ้างอย่างไม่รีบไม่ร้อน "ก่อนหน้านั้นเสด็จพ่อทรงส่งกำลังคนออกค้นหาแล้วถึงลึบกลุ่ม นำเสียดายล้วนแต่หาไม่พบเลย ข้าเองก็นำขบวนเรือไปสืบเสาะค้นหาเช่นกัน ตามคำบอกเล่าของคนในท้องที่ตอนนั้นเกิดปรากฏการณ์พายุวงช้างขึ้นบนผืนผืนน้ำ ไม่ว่าจะเรือขนาดใหญ่เพียงใดต่างก็ถูกซัดอับปางจนสิ้น บางลำถูกดูดขึ้นไปกลางอากาศแล้วร่วงลงมาตรงริมฝั่งอย่างหนักหน่วง แตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ...สภาพการณ์เช่นนั้นไม่มีผู้ใครรอดชีวิตได้หรอก"

ฉยงเหนียงกำฝ่ามือแรงๆ ก่อนจะโขกศีรษะให้ยาคังตีอย่างนอบน้อมอีกหน "หม่อมฉันกับหลวงอ่องเคยเป็นสามีภรรยากันมา เขาคือบิดาของลูกหม่อมฉัน ความจริงข้อนี้ตราบนานวันตายก็ไม่เปลี่ยนแปลงไป หากเขาไม่อยู่แล้ว หม่อมฉันก็จะขอครองตนเป็นม่ายเพื่อเขา หวังว่าฝ่าบาทจะทรงส่งเสริมความคะเนิงหาของน้องสาวบุญธรรมคนนี้ด้วย หม่อมฉันจะขอตามหาเขาจนพบให้ได้พะคะ"

"ฮ่องเต้ นางมีน้ำจิตน้ำใจหาได้ยากเพียงนี้ เจ้าก็อนุญาตเถิด"

ไม่รู้ไทเฮามาถึงตำหนักบรรทมของจยาคังตี้ตั้งแต่เมื่อใด จึงได้ยินวจาอันห้าวหาญของฉยงเหนียงเข้าพอดี

มีไทเฮาอยู่ที่นี้ จยาคังตี้ยอมไม่สะดวกใจจะกล่าวอันใดอีก ประกอบกับถ้อยคำของฉยงเหนียงเมื่อครู่ก็ทำให้พระองค์วางใจลงไม่น้อย หากนางไม่รีบร้อนจะแต่งงานใหม่ เช่นนั้นหลานสองคนก็ยอมไม่ตกเป็นของสกุลอื่นเรื่องกลับเข้าสกุลหลังยังมีเวลาอีกมาก รอจนความเป็นความตายของวังชานได้ชั้ยยุติแล้วค่อยเอ่ยถึงก็ยังไม่สาย ด้วยเหตุนี้ภายใต้เสียงสนับสนุนของไทเฮา พระองค์จึงอนุญาตให้ฉยงเหนียงไปยังเขตประสภภักตามคำขอ

เมื่อฉยงเหนียงออกมาจากตำหนักบรรทมของจยาคังตี้ ไทเฮาที่อยู่ด้านข้างก็สั่งให้เถียนหมั้วหมั้วช่วยนางอุ้มลูก จากนั้นเอ่ยกับนางว่า "หลายวันมานี้ฮ่องเต้ทุกข์ทรมานใจยิ่ง เจ้าคงจะเข้าใจได้ เจตนาเดิมที่เขากล่าวเช่นนั้นมิใช่จงใจจะข่มเหงพวกเจ้าแม่มา่ยากับบุตรกำพร้าหรือ เขาเพียงแต่ร้อนใจอยากจะให้เด็กสองคนนี้แซ่หลิวเท่านั้นเอง แต่หากเจ้าไม่ยินดี มีข้าอยู่ทั้งคน ย่อมจะไม่ปล่อยให้เจ้าต้องลำบากใจ"

แม้ไทเฮาเอ่ยไม่มาก แต่กลับทำให้ฉยงเหนียงเบาใจขึ้นไม่น้อย นางกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายพร้อมน้ำตาแห่งความซาบซึ้ง ยามที่หมუნตัวจากมาประจวบกับเห็นหลิวเหยียนออกจากตำหนักบรรทมมาหยุดยืนอยู่ตรงหัวมุม นางจึงลอบมุ่นคิ้วแล้วนำสาวใช้กับลูกแฝดออกจากวังไปโดยไม่แม่แต่จะเหลียวหลัง

เมื่อเห็นเพียงเงาหลังอรชรของฉยงเหนียง หลิวเหยียนก็อดไม่ได้ที่จะหรีดดวงตาลงในฉับพลัน รู้สึกว่าขณะนี้นางช่างขาดปัญญานัก ถึงกับไม่รู้จักรักดีเยี่ยมนี้

ทว่านางต้องการจะไปยังเขตประสาธน์ก็ดีเหมือนกัน บัดนี้บ้านเรือนหลายหมู่บ้านริมฝั่งน้ำล้นถูกทำลาย ในยามนี้มีคนเร่ร่อนจำนวนมาก ชุลมุนวุ่นวายดียิ่ง

เขาจับหน้าที่สืบเสาะร่องรอยของคูเสีย จัดวางกำลังคนไว้บริเวณสองฝั่งน้ำไม่น้อย เปลือกนอกทำที่เป็นออกค้นหา แต่ที่จริงเขาเองก็เห็นว่าคูเสียอาจเสียชีวิตไปแล้วย้อนกลับมาเมืองหลวง ดังนั้นเขาจึงสั่งการลับต่อนักรบเคนตายของตนไปแล้ว ขอเพียงพบเจอคูเสียให้หาที่ทันที ไม่มีข้อยกเว้น จากนั้นจึงโยนศพทิ้งลงกลางแม่น้ำไปเสีย ห้ามปล่อยให้คูเสียมีชีวิตรอดกลับมาเมืองหลวงหรือไปถึงเจียงตงได้เป็นอันขาด

วันนี้คำพูดหนึ่งของฉยงเหนียงยิ่งสะกิดให้เขาบังเกิดความไม่สบายใจ นั่นคือจนปานนี้ก็ยังไม่พบร่องรอยของคูเสียเลย ในเมื่อกล่าวกันว่าอยู่ต้องพบตัวตายต้องพบศพ ก็หวังว่าครานี้ภัยแฝงเพียงหนึ่งเดียวที่เคยกีดขวางเส้นทางสู่บัลลังก์ของเขาในชาติก่อนนั้นจะสาบสูญสิ้นซากไปเสียที

หลังจากฉยงเหนียงได้รับพระราชโองการแล้วก็รีบเตรียมการมุ่งหน้าสู่เขตประสาธน์ นางไม่ได้ให้กงซุนอู้อีพาบิดามารดากับบุตรธิดาของนางจากไป ในเมื่อมีไทเฮาอยู่ทั้งคน คาดว่าหิวเหียนคงยังไม่กล้าบุ่มบ่ามจับคนในครอบครัวของนางไปหรอก ดังนั้นเรื่องเร่งด่วนที่สุดในตอนนี้อย่างคงเป็นการตามหาคูเสียให้พบเสียก่อน

เหตุที่เมื่อแรกนางขอกำลังคนของคูเสียจากจยาคังตั้ง เพราะคนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่อยู่ร่วมกับเขามานาน มีคนไม่น้อยยังเคยมากินดื่มที่จวนฮ่อง ฉยงเหนียงในฐานะพระชายาก็เคยได้เห็นหน้าค่าตากัน ฟังจาก

ปากของคู่เสียนางยิ่งรู้จักนิสัยใจคอของแม่ทัพนายกองเหล่านี้ดี จึงคัดเลือกกลุ่มคนที่ซื่อสัตย์ภักดีไว้ใจได้ จัดเป็นกองเรือมุ่งหน้าออกค้นหา ฝ่ายกงซุนอู้อี้ย่อมจะนำบริวารที่ชำนาญทักษะทางน้ำติดตามฉวยเหยียงไปด้วย

ฉวยเหยียงลี้ดั่งเครื่องประทีปนิมิต ถอดชุดกระโปรงเนื้อแพรวมาสวมใส่ชุดบุรุษ เลิกนั่งเกี้ยวแล้วขี่ม้าออกเดินทางร่วมกับพวกกงซุนอู้อี้ โดยใช้เส้นทางบกเลียบบแม่น้ำ ค้นหาเรื่อยลงใต้ไปทิศทางเดียวกับกระแสน้ำ

เมื่อไปถึงเขตประสพภัยด้วยตนเอง ฉวยเหยียงค่อยพบว่าในคำพูดของหลิวเหยียนมีความจริงอยู่ส่วนหนึ่ง... นั่นคือวาทภัยหนี่ร้ายแรงมากจริงๆ บ้านเรือนตามรายทางส่วนใหญ่ล้วนพังถล่ม ผู้ประสพภัยจำนวนมากต้องพลัดที่นาคาที่อยู่

ฉวยเหยียงยังเห็นมีคนเสียชีวิตปีนขึ้นต้นไม้สูง หมายถึงนำร่างแพะตายที่ห้อยอยู่บนกิ่งไม้นั้นลงมากิน

ยามเกิดพิบัติภัยไม่ว่าจะจากธรรมชาติหรือจากมนุษย์ มักมีพวกฉวยโอกาสปล้นชิงเสมอ ทว่าหวัชโมยเหล่านี้พอเห็นว่าแต่ละคนในขบวนม้าที่ฉวยเหยียงนำมามีรูปร่างสูงใหญ่ พกกระบี่ยาวดาบสั้นกันครบมือ ย่อมจะไม่กล้าเข้ามาใกล้

ไม่ช้าพวกฉวยเหยียงก็มาถึงจุดที่ประสพภัยรุนแรงที่สุด ตรงนี้เรียกว่าตำบลหนิวเหว่ยที่มีความหมายว่าหวังวู เนื่องจากแม่น้ำไหลมาถึงที่นี่แล้วปากแม่น้ำก็เปลี่ยนเป็นแคบลง จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

และเป็นเพราะปากแม่น้ำที่แคบนี้เอง ผู้ซึ่งรับผิดชอบเสาะหาที่ตำบลหนิวเหว่ยจึงให้ผูกแขวนตาข่ายยักษ์สามชั้นเพื่อดักสกัดศพที่ไหลลงใต้มาตามกระแสน้ำ เพียงแต่จนแล้วจนรอดก็ยังคงไม่พบศพ

ที่มีลักษณะจำเพาะตรงกับคู่เสีย

ฉยงเหนียงถามอีกว่ามีพบพวกผู้ติดตามของหลวงอ่องบ้างหรือไม่ กงซุนอู้อึ้งจื๊อรีบไปตรวจดูในสถานที่ตั้งศพชั่วคราวรอบหนึ่ง ก่อนกลับมา รายงานว่าคนข้างกายหลวงอ่องล้วนยังไม่ถูกค้นพบ

ฉยงเหนียงได้ยินคำตอบนี้ก็ใจชื้นขึ้นเล็กน้อย หากพวกเขา ล้วนไม่อยู่ในสถานที่ตั้งศพชั่วคราว อย่างน้อยก็อธิบายได้ว่าพวกเขา ไม่ได้เสียชีวิตในเหตุวาทภัยครั้งนี้

นางจึงสั่งให้คนออกเสาะหาตามจุดที่พายุวงซ้างขึ้นฝั่ง ดูว่ามีคนตกจากที่สูงมาบ้างหรือไม่ หากพวกคู่เสียถูกลมพายุหอบ อาจโชคดี ตกลงบนหลังคาบ้านหรือบนกิ่งไม้ ไม่นแน้อาจตกในจุดที่เปลี่ยวร้าง ซ้ำ ได้รับบาดเจ็บจนไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือกับเจ้าหน้าที่ทางการ ก็เป็นไปได้

ทว่าขณะดำเนินการค้นหาอย่างเร่งร้อนอยู่นั้น หางพายุกลับโจมตีมา อีกครา

กงซุนอู้อึ้งหวั่นใจว่าจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับฉยงเหนียง จึงหาเรือขนาดใหญ่ของคหบดีที่อยู่ละแวกนั้น แล้วขอยืมห้องที่มั่นคงแข็งแรงให้ ฉยงเหนียงพำนักหลบหางพายุ

กำลังคนที่ฉยงเหนียงนำมามีส่วนหนึ่งอยู่ทางต้นน้ำ อีกส่วนหนึ่ง อยู่ทางปลายน้ำ หลายนับมานี้ต่างออกค้นหาอย่างต่อเนื่องโดยไม่ได้หยุดพัก ทั้งหัวหน้าทั้งผู้รับคำสั่งจึงล้วนเหนื่อยล้ายิ่ง พอดีจะได้ฉวยจังหวะหลบ หางพายุนี้พักผ่อนให้เต็มที่กันสักคืน ดังนั้นคนทั้งหมดจึงแยกย้ายกัน หาที่หลบอันคงทนแน่นหนาภายในตัวตำบล

องค์กรฯที่ติดตามฉยงเหนียงมาพำนักในเรือนคหบดีเจ้าของที่ดินรายนี้ ก็คือพวกกงซุนอู้อี้ห้าหกคน พวกเขาอนอนพักในห้องที่อยู่ติดกันโดยปูเบาะกับพื้นแก้ขัดไป

คหบดีผู้นั้นเป็นเจ้าบ้านที่อัธยาศัยดียิ่ง ประกอบกับได้ยินว่าแขกกลุ่มนี้ เป็นผู้มียศศักดิ์ในเมืองหลวงจึงต้อนรับขับสู้ด้วยสุรอาหารอย่างดี ทั้งสั่งให้คนฆ่าแม่ไก่สองตัวมาตุ๋นเนื้อไก่อีกหม้อหนึ่ง

พวกกงซุนอู้อี้ไม่ได้กินอิมหันามาหลายวันแล้ว ย่อมจะกินกันจนเต็มคราบ ผิดกับฉยงเหนียงที่หลายวันนี้ล้วนไม่เจริญอาหาร โดยเฉพาะเห็นเนื้อสัตว์เป็นไม่ได้ มักจะนึกโยงไปถึงศพริมแม่น้ำเหล่านั่นอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้นางเพียงคืบผักไปไม่กี่ตะเกียบก็กินไม่ลงอีก

คืนนั้นฉยงเหนียงเข้านอนพร้อมเสื้อผ้าครบชุด ทว่าไม่ทันไรก็ถูกโบหน้าที่แช่น้ำจางซิดเผือดดวงแล้วดวงเล่าในห้วงฝันปลุกให้สะดุ้งตื่น

ยามนี้นอกห้องลมแรงกำลังพัดกระโชก ยามลมพัดผ่านลายฉลุบนหน้าต่างเข้ามาถึงกับให้ความรู้สึกคล้ายเสียงภูตผีหวนให้สุนัขป่าเห่าหอนท่ามกลางเสียงลมแหลมสูงอันโศกสลดนี้ฉยงเหนียงนอนไม่หลับโดยสิ้นเชิง จึงได้แต่เหม่อมองสายฟ้าที่แลบแปลบปลาบอยู่นอกหน้าต่าง

เสียงสายลมเคล้าเมื่อดฝนอันอื้ออึงนี้กลบอำพรางเสียงความผิดปกติรอบห้องไปจนสิ้น ฉยงเหนียงจึงไม่รู้ตัวแต่อย่างใดว่ากลอนประตูที่เปิดสนิทกำลังถูกคมดาบอันบางเฉียบเลื้อนออกอย่างแผ่วเบา จวบจนประตูถูกลมแรงพัดเปิดออกในฉับพลัน นางถึงได้เห็นเงาดำหลายสายยืนอยู่หน้าประตู

นางรีบพลิกตัวพลงตะโกนเรียกพวกกงซุนอู้อี้ ทว่าเสียงนั้นถูกขัดกระเจิงหายไปท่ามกลางพายุฝน ไม่มีทางจะถ่ายทอดออกไปได้ไกล

สักเท่าใด

พอพวกโจรพุ่งตรงเข้ามาหานาง ก็ใช้กระสอบป่านใบใหญ่คลุมบรจุนางเข้าไปทั้งตัวแล้วแบกเดินออกไปทันที

เมื่อครู่ยามจุกละหุกขงเหนียงฉวยหยิบมิดสั้นที่ฉู่เสียมอบให้จากใต้หมอนแล้วซ่อนไว้ในแขนเสื้อที่หลวมกว้าง ยามนั้นนอกจากรู้สึกได้ว่าถูกผู้อื่นแบกพาตบ่า นางยังสัมผัสได้ถึงความเย็นเฉียบของน้ำฝนที่ซึ่มเปียกกระสอบป่านเข้ามา

ด้วยแฉใจว่าจะปล่อยให้โจรเหล่านี้จับตัวไปไม่ได้เด็ดขาด นางจึงคว้ามิดสั้นที่ฉู่เสียมอบให้เล่มนั้นออกจากแขนเสื้อแล้วกรีดจับอย่างว่องไว ส่งผลให้ทั้งร่างร่วงลงมาทางรอยขาดบนกระสอบ

พริบตาที่ร่างร่วงสัมผัสพื้น นางก็แทงหนึ่งมิดใส่โจรที่อยู่ใกล้กับนางมากที่สุดอดอย่างดูดัน จากนั้นวิ่งสุดชีวิตไปยังห้องที่อยู่ด้านหลังแล้วออกแรงตบประตู หมายใจว่าจะปลุกพวกกงซุนฉู่อี้ให้ตื่นได้

ทว่าตบอยู่หลายหนก็ยังคงไม่มีเสียงความเคลื่อนไหว ขณะร้อนรนขงเหนียงมองเข้าไปทางหน้าต่างที่ถูกน้ำฝนสาดจนเปียกแฉะ...

เห็นแสงเทียนในห้องยังไม่ถูกเป่าดับ แต่เหล่าบุรุษซึ่งรวมถึงกงซุนฉู่อี้กลับ 'นอนหลับ' กันระเนระนาด มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ปกติ พวกเขาถึงกับดูคล้ายถูกวางยาสลบ

ขณะเดียวกันพวกโจรก็ไล่ตามมาแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3uMiqyp>